

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Janusz Sulima (spr.)
Sędziowie	SSA Alina Kamińska SSA Leszek Kulik
Protokolant	Magdalena Zabielska

przy udziale prokuratora Marka Antosiewicza

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2016 roku sprawy:

S. L. (1) oskarżonego z art. 63 ust. 3 w zb. z art. 53 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (j. t. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224) w zw. z art. 12 k.k. , z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., z art. 59 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

M. J. (1) oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

A. S. (1) oskarżonego z 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

P. P. (1) oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

P. S. (1) oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

T. B. oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

K. S. oskarżonej z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

M. S. oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i z art. 56 ust. 3 w zb. z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu apelacji obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce

z dnia 19 października 2015 r., sygn. akt II K 7/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w stosunku do oskarżonego S. L. (1):

A. uchyla rozstrzygnięcia z punktu I, podpunktów 3 i 5 o karze łącznej oraz o przepadku,

B. w ramach czynu przypisanego w punkcie I, podpunkcie 1 oskarżonego S. L. (1) uznaje za winnego tego, że w okresie od 2010 roku do 16 maja 2011 roku w C., województwo (...), wbrew przepisom ustawy, działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem uprawiał konopie indyjskie w ilości od 25 do 30 krzaków, co stanowiło uprawę mogącą dostarczyć znaczną ilość ziela konopi o masie 375 gram, a następnie zbierał ziele konopi indyjskiej i poprzez wysuszenie wytworzył około 8 gram marihuany, to jest czynu z art. 63 ust. 3 w zb. z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 63 ust. 3 w zb. z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §3 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

C. oskarżonego S. L. (1) w ramach czynu przypisanego w punkcie I, podpunkcie 2 (czynów zarzuconych w punktach II, III i IV aktu oskarżenia) uznaje za winnego tego, że w okresie od października 2004 roku do 16 maja 2011 roku w W., we W. i jego okolicach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dopuścił się następujących zachowań:

a/ w bliżej nieustalonych dniach w okresie od października 2004 roku do kwietnia 2008 roku w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił J. W. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości około 2.150 gram w ten sposób, że wielokrotnie sprzedawał mu marihuanę w ilościach po 50 gram miesięcznie,

b/ w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od kwietnia 2008 roku do dnia 16 maja 2011 roku, w W., we W. i jego okolicach, działając także wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany oraz udzielał odpłatnie tego środka odurzającego w łącznej ilości co najmniej 12.740 gram, w ten sposób, że:

- w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od kwietnia 2008 roku do dnia 16 maja 2011 roku, w W., we W. i jego okolicach, przekazał J. W. (1) i ustalonej osobie do dalszej odsprzedaży marihuanę w ilości 8.000 gram, w ten sposób, że wielokrotnie sprzedawał wymienionemu marihuanę w ilościach od 50 do 1.000 gram w cenie od 13,50 do 16 złotych za 1 gram;

- w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od kwietnia 2009 roku do 16 maja 2011 roku, we W. i w W., działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), przekazał J. W. (1) do dalszej odsprzedaży 2.000 gram marihuany w ten sposób, że czterokrotnie sprzedał wymienionemu po 500 gram, w cenie od 16,20 do 16,80 złotych za 1 gram,

- w bliżej nieustalonym dniu, w okresie pomiędzy czerwcem a sierpniem 2009 roku, w W. przyjął od J. W. (1) do dalszej odsprzedaży 1.000 gram marihuany w cenie 16,20 złotych za 1 gram,

- w bliżej nieustalonym dniu, w okresie kwietnia – maja 2009 roku w W., nabył do dalszej odsprzedaży od ustalonej osoby około 40 gram marihuany w cenie 20 złotych za 1 gram;

- od września 2010 roku do lutego 2011 roku, w W., we W. i jego okolicach, przekazał A. S. (1) do dalszej odsprzedaży 500 gram marihuany oraz działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1) przekazał A. S. (1) 1200 gram marihuany w ten sposób, że wielokrotnie sprzedawał mu ją w ilościach po około 150 gram,

c/ w bliżej nieustalonym okresie od wakacji 2010 roku do lutego 2011 roku we W. i w W. udzielił A. S. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 15 gram w ten sposób, że jednokrotnie przekazał mu 10 gram amfetaminy oraz pięciokrotnie po 1 gramie,

to jest czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 (dwadzieścia) złotych,

- na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego S. L. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 149.580 (sto czterdzieści dziewięć tysięcy pięćset osiemdziesiąt) złotych;

D. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396) orzeka wobec oskarżonego S. L. (1) karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

2. uchyla wyrok w części dotyczącej oskarżonego M. J. (1) i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Ostrołęce do ponownego rozpoznania;

3. w stosunku do oskarżonego A. S. (1):

A. za podstawę warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności przyjmuje art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396);

4. w stosunku do oskarżonego P. S. (1):

A. uchyla orzeczenie o przypadku z punktu IX, podpunktu 2,

B. w zakresie czynu przypisanego w punkcie IX, podpunkcie 1 (czynów zarzuconych w punktach XXVII i XXVIII aktu oskarżenia) oskarżonego P. S. (1) uznaje za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od kwietnia 2008 roku do grudnia 2010 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dopuścił się następujących zachowań:

a/ w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od kwietnia 2008 roku do grudnia 2010 roku, w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości około 2100 gram, substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 400 gram oraz tabletek ekstazy w ilości

nie mniejszej niż 125 sztuk w ten sposób, że w celu dalszej odsprzedaży wielokrotnie nabywał od J. W. (1) marihuanę w ilościach od 20 do 300 gram w cenach 16,50 – 18,50 złotych za 1 gram, amfetaminę w ilościach po 100 gram i cenach 11 – 14 złotych za 1 gram oraz co najmniej 125 sztuk tabletek ekstazy w cenach 3 – 4 złotych za sztukę, po czym przekazał je nieustalonym osobom do dalszej odsprzedaży,

b/ w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od czerwca 2008 roku do grudnia 2010 roku w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił J. W. (1) 100 gram marihuany w ten sposób, że wielokrotnie sprzedawał mu ją w ilościach od 1 do 5 gram w cenie 20 złotych za 1 gram,

to jest czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 (dwadzieścia) złotych;

- na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego P. S. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej z popełnionego przestępstwa w kwocie 39.775 (trzydzieści dziewięć tysięcy siedemset siedemdziesiąt pięć) złotych;

5. w stosunku do oskarżonego T. B.:

A. uchyła orzeczenie o przepadku z punktu XI, podpunktu 3,

B. oskarżonego T. B. w ramach czynu przypisanego mu w punkcie XI, podpunkcie 1 (czynów zarzuconych w punktach XXXI i XXXII aktu oskarżenia) uznaje za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od 28 października 2005 roku do lutego 2009 roku w W., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił J. W. (1) 646 gram marihuany, 150 gram amfetaminy, 400 sztuk tabletek ekstazy, poprzez wielokrotną sprzedaż wymienionemu w porcjach do 5 gram marihuany w cenie 20 – 30 złotych za 1 gram, do 5 gram amfetaminy w cenie 20 – 30 złotych za 1 gram oraz od 20 do 100 tabletek ekstazy w cenie 2 – 5 złotych, to jest czynu z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 90 (dziewięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 (dwadzieścia) złotych

- na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego T. B. przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 16.720 (szesnaście tysięcy siedemset dwadzieścia) złotych,

C. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k., art. 73 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396) wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego T. B. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres lat 4 (czterech) tytułem próby oraz oddaje go pod dozór kuratora sądowego;

6. w stosunku do oskarżonej K. S.:

A. za podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności i oddania oskarżonej pod dozór kuratora przyjmuje art. 69 §1 i 2 k.k., art. 70 §1 pkt 1 k.k. i art. 73 §1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396);

7. w stosunku do oskarżonego M. S.:

A. za podstawę orzeczonych w punkcie XVI podpunkcie 5 kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny przyjmuje przepisy art. 85 k.k. i art. 86 §1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396),

B. za podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności przyjmuje art. 69 §1 i 2 k.k. oraz art. 70 §1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396);

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat I. C. 738 złotych, w tym 138 złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem jednej opłaty za obie instancje od oskarżonych:

- S. L. (1) 1200 złotych,

- T. B. 660 złotych,

- P. S. (1) 580 złotych;

V. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za drugą instancję od oskarżonych:

- A. S. (1) 30 złotych,

- P. P. (1) 720 złotych,

- K. S. 780 złotych,

- M. S. 820 złotych;

VI. obciąża oskarżonych S. L. (1), T. B., A. S. (1), P. P. (1), P. S. (1), K. S. i M. S. pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w częściach im przypadających.

UZASADNIENIE

S. L. (1) został oskarżony o to, że

I. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od 2010 roku do dnia 16 maja 2011 roku w C. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, założył i prowadził uprawę mogącą dostarczyć znacznych ilości konopi indyjskich, a następnie wytwarzał z nich znaczne ilości marihuany w celu wprowadzenia jej do obrotu, w ten sposób, że na terenie posesji przy ul. (...) w C. założył i prowadził uprawę składającą się z 25 do 30 sztuk krzaków konopi indyjskich, z których wytwarzał od 375 gram do 600 gram marihuany, celem wprowadzenia jej do obrotu, to jest o popełnienie

przestępstwa określonego w art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z dnia 19 września 2005 roku z późn. zm.) w zb. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk. w zw. z art. 12 kk.

II. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od kwietnia 2008 roku do dnia 16 maja 2011 roku w W., W. i jego okolicach działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach jednego czynu, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wziął udział w obrocie znaczną ilością marihuany w ilości łącznej ilości około 23.360 gram i amfetaminy w ilości około 500 gram, w ten sposób, że:

1. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od kwietnia 2008 roku do dnia 16 maja 2011 roku w W., W. i jego okolicach przekazał J. W. (1) do dalszej sprzedaży marihuanę w ilości około 20 kg, w ten sposób, że wielokrotnie sprzedawał mu marihuanę w ilościach od 50 gram do 1.000 gram i cenie 13, 50 zł – 16 zł za 1 gram.

2. w bliżej nieustalonym dniu w okresie pomiędzy czerwcem 2009 roku i sierpniem 2009 roku w W. przyjął od J. W. (1) do dalszej sprzedaży 1.000 gram marihuany w cenie 16, 20 zł za 1 gram.

3. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od kwietnia 2009 roku do czerwca 2009 roku w W. przekazał P. G. (1) do dalszej sprzedaży około 500 gram amfetaminy w cenie 8 zł – 10 zł za 1 gram.

4. w bliżej nieustalonym dniu w okresie kwietnia – maja 2009 roku w W. nabył do dalszej sprzedaży od P. G. (1) około 60 gram marihuany w cenie 20 zł za 1 gram.

5. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od wakacji 2010 roku do lutego 2011 roku w W., W. i jego okolicach przekazał A. S. (1) do dalszej sprzedaży około 2.300 gram marihuany, w ten sposób, że wielokrotnie sprzedawał mu ją w ilościach po około 150 gram,

to jest o popełnienie przestępstwa określonego w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z dnia 19 września 2005 roku z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk.

III. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od 2004 roku do końca 2008 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w ramach jednego czynu odpłatnie udzielił J. W. (1) marihuanę w łącznej ilości około 3 kg, w ten sposób, że wielokrotnie sprzedawał mu marihuanę w ilościach po 50 gram miesięcznie,

to jest o popełnienie przestępstwa określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z dnia 19 września 2005 roku z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk.

IV. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od wakacji 2010 roku do maja 2011 roku w W. i W. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w ramach jednego czynu odpłatnie udzielał środki odurzające oraz nieodpłatnie udzielał substancję psychotropową, w ten sposób, że:

1. w bliżej nieustalonym okresie od wakacji 2010 roku do lutego 2011 roku we W. i W. udzielił nieodpłatnie A. S. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 15 gram, w ten sposób, że jednokrotnie przekazał mu 10 gram amfetaminy oraz pięciokrotnie po 1 gramie.

2. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od lutego 2011 roku do maja 2011 roku w W. udzielił odpłatnie J. W. (1) około 1 kg marihuany, w ten sposób, że kilkakrotnie przekazywał mu po 100 gram środka,

to jest o popełnienie przestępstwa określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z dnia 19 września 2005 roku z późn. zm.) w zb. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk. zw. z art. 12 kk.

M. J. (1) został oskarżony o to, że:

I. W bliżej nieustalonych dniach w okresie od kwietnia 2005 roku do października 2006 roku w W. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach jednego czynu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, odpłatnie udzielił S. L. (2) nie mniej niż 150 gram i nie więcej niż 200 gram marihuany, w ten sposób, że wielokrotnie sprzedawał mu ją w ilościach od 1 grama do 10 gram i cenie od 30 zł do 22 zł za 1 gram, to jest o popełnienie przestępstwa określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z dnia 19 września 2005 roku z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

II. W bliżej nieustalonych dniach w okresie od grudnia 2007 roku do czerwca – lipca 2010 roku w W. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach jednego czynu, brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości około 12 kg, substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w łącznej ilości 200 gram, tabletek extazy w łącznej ilości 500 sztuk, w ten sposób, że:

- w bliżej nieustalonych dniach w okresie od grudnia 2007 roku do czerwca – lipca 2010 roku w W. wielokrotnie przekazywał J. W. (1), w celu dalszej sprzedaży marihuanę w ilościach od 50 gram do 1.000 gram oraz cenach od 20 zł do 15, 60 zł za 1 gram, dwukrotnie amfetaminę w ilościach po 100 gram i cenie 12 zł za 1 gram oraz jeden raz tabletki extazy w ilości 500 sztuk i cenie 3, 40 zł za sztukę;

- w bliżej nieustalonym dniu w okresie od lutego 2009 roku do kwietnia 2009 roku w W. nabył od J. W. (1) 1.000 gram marihuany w cenie 15, 50 zł za 1 gram, w celu jej dalszej sprzedaży;

- w bliżej nieustalonym dniu w okresie kwietnia – maja 2009 roku w W. przekazał P. G. (1) do dalszej sprzedaży 500 gram marihuany w cenie 16, 10 zł za 1 gram;

- w bliżej nieustalonym dniu w okresie od dnia 4 stycznia 2008 roku do 2009 roku w W. przekazał S. L. (2) marihuanę w ilości do 50 gram, w celu dalszej sprzedaży,

to jest o popełnienie przestępstwa określonego w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z dnia 19 września 2005 roku z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk.

III. W bliżej nieustalonych dniach w okresie od lutego 2009 roku do czerwca 2009 roku w W. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach jednego czynu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, odpłatnie udzielił J. W. (1) substancji psychotropowej w postaci 200 sztuk tabletek extazy, w ten sposób, że dwukrotnie sprzedał mu po 100 sztuk tabletek w cenie 2 zł – 3 zł za sztukę, to jest o popełnienie przestępstwa określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z dnia 19 września 2005 roku z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk.

IV. W bliżej nieustalonym dniu w okresie kwietnia – maja 2011 roku w W. brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany, w ten sposób, że przekazał J. W. (1) 100 gram marihuany w celu dalszej sprzedaży w cenie 18 zł za 1 gram, to jest o popełnienie przestępstwa określonego w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z dnia 19 września 2005 roku z późn. zm.).

V. W bliżej nieustalonym dniu w okresie kwietnia – maja 2011 roku w W. posiadał 10 gram marihuany, którą nieodpłatnie przekazał mu J. W. (1),

to jest o popełnienie przestępstwa określonego w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z dnia 19 września 2005 roku z późn. zm.).

A. S. (1) został oskarżony o to, że:

V. W bliżej nieustalonych dniach w okresie od lutego 2009 roku do lutego 2011 roku w W., W. i jego okolicach oraz O., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach jednego czynu, wspólnie

i w porozumieniu z J. W. (1), S. N., K. D., P. M. (1), P. M. (2), S. L. (1), M. Ś. i K. G. brał udział w obrocie znaczną ilością marihuany w ilości łącznej ilości około 13.220 gram, w ten sposób, że:

1. W bliżej nieustalonych dniach w okresie od lutego 2009 roku do wakacji 2010 roku w W., W. i jego okolicach przyjął od J. W. (1) nie mniej niż 10.920 gram marihuany w ten sposób, że wielokrotnie nabywał od niego marihuanę w ilościach od 20 gram do 500 gram w cenie 17, 50 zł – 20 zł za 1 gram, po czym przekazywał ją do dalszej sprzedaży:

- w bliżej nieustalonych dniach w okresie od lutego 2009 roku do czerwca – lipca 2009 roku w O. przekazał S. N. nie mniej niż 1, 5 kg marihuany poprzez jej wielokrotną sprzedaż w ilościach od 40 gram do 300 gram i cenie 20 zł za 1 gram;

- w bliżej nieustalonych dniach w okresie od czerwca – lipca 2009 roku do grudnia 2009 roku w O. i W. przekazał K. D. nie mniej niż 2, 5 kg marihuany, poprzez jej wielokrotną sprzedaż w ilościach od 100 gram do 400 gram oraz cenie 19 zł – 20 zł za 1 gram;

- w bliżej nieustalonych dniach w okresie od czerwca – lipca 2009 roku do listopada – grudnia 2009 roku w O. przekazał P. M. (1) nie mniej niż 600 gram marihuany, poprzez jej wielokrotną sprzedaż w ilościach od 50 gram do 150 gram oraz cenie 20 zł za 1 gram;

- w bliżej nieustalonych dniach w okresie od marca 2010 roku do wakacji 2010 roku w W. i O. przekazał P. M. (2) około 800 gram marihuany, poprzez jej wielokrotną sprzedaż w ilościach od 20 gram do 75 gram i cenie 18 zł za 1 gram.

2. W okresie od wakacji 2010 roku do lutego 2011 roku w W., W. i jego okolicach przyjął od S. L. (1) marihuanę w łącznej ilości około 2.300 gram, w ten sposób, że wielokrotnie nabywał od niego marihuanę w ilościach po około 150 gram, po czym przekazywał ją do dalszej sprzedaży:

- w bliżej nieustalonych dniach w okresie wakacji 2010 roku w O. dwukrotnie przekazał M. Ś. i K. G. po 100 gram marihuany w cenie 21 zł za 1 gram;

- w bliżej nieustalonych dniach w okresie od wakacji 2010 roku do lutego 2011 roku w W., W. i jego okolicach przekazał P. M. (2) około 2.100 gram marihuany, poprzez jej wielokrotną sprzedaż w ilościach po około 150 gram,

to jest o popełnienie przestępstwa określonego w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z dnia 19 września 2005 roku z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk.

VI. W bliżej nieustalonym dniu w grudniu 2009 roku w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej sprzedał P. M. (2) 10 gram marihuany w cenie 20 zł za 1 gram oraz B. W. 10 gram marihuany w cenie 20 zł za 1 gram, to jest o popełnienie przestępstwa określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z dnia 19 września 2005 roku z późn. zm.).

VII. W bliżej nieustalonych dniach w okresie od wakacji 2010 roku do lutego 2011 roku we W., W. i O., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w ramach jednego czynu posiadał środki odurzające oraz substancje psychotropowe w ten sposób, że:

1. W bliżej nieustalonych dniach w okresie od wakacji 2010 roku do lutego 2011 roku we W., W. i O. posiadał 15 gram amfetaminy, którą kilkakrotnie przyjmował nieodpłatnie od S. L. (1) w ilościach od 1 grama do 10 gram i sukcesywnie ją zużywał.

2. W bliżej nieustalonych dniach w okresie od wakacji 2010 roku do lutego 2011 roku we W., W. i O. posiadał łącznie 40 gram marihuany, którą wielokrotnie i nieodpłatnie przekazywał mu na własny użytek P. M. (2).

3. W okresie od grudnia 2010 roku do stycznia – lutego 2011 roku w O. posiadał łącznie 5 gram marihuany, którą kupował w ilościach po 1 gramie i cenie 30 zł od P. W., a następnie sukcesywnie zużywał.

4. W okresie od stycznia 2011 roku do lutego 2011 roku w O. posiadał łącznie 10 gram marihuany, którą wielokrotnie nabywał w ilościach po 1 gramie i cenie 30 zł od mężczyzny o pseudonimie (...), a następnie sukcesywnie zużywał,

to jest o popełnienie przestępstwa określonego w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z dnia 19 września 2005 roku z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk.

P. P. (1) został oskarżony o to, że:

VIII. W bliżej nieustalonych dniach w okresie od kwietnia 2009 roku do dnia 16 maja 2011 roku w W., W. i jego okolicach działając wspólnie i w porozumieniu ze S. L. (1) w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach jednego czynu uczestniczył w obrocie marihuaną w ilości nie mniejszej niż 3.200 gram, w ten sposób, że:

1. W bliżej nieustalonych dniach w okresie od kwietnia 2009 roku do nie później niż dnia 16 maja 2011 roku we W. i W. przekazał J. W. (1) do dalszej sprzedaży nie mniej niż 2 kg marihuany, w ten sposób, że co najmniej czterokrotnie sprzedał mu marihuanę jednorazowo w ilościach nie mniejszych niż po 500 gram i cenie 16, 20 zł – 16, 80 zł za 1 gram.

2. W bliżej nieustalonych dniach w okresie od wakacji 2010 roku do lutego 2011 roku w W., W. i jego okolicach przekazał A. S. (1) do dalszej sprzedaży około 1.200 gram marihuany, w ten sposób, że wielokrotnie przekazywał A. S. (1) marihuanę w ilości po około 150 gram oraz cenie 18 zł za 1 gram,

to jest o popełnienie przestępstwa określonego w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z dnia 19 września 2005 roku z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk.

P. S. (1) został oskarżony o to, że:

I. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od kwietnia 2008 roku do grudnia 2010 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach jednego czynu, brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości około 4.400 gram, substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości 400 gram oraz tabletek extazy w ilości nie mniejszej niż 250 sztuk i nie większej niż 750 sztuk, w ten sposób, że w celu dalszej sprzedaży wielokrotnie nabywał od J. W. (1) marihuanę w ilościach od 20 gram do 300 gram i cenach 16, 50 zł – 18, 50 zł za 1 gram, amfetaminę w ilościach po 100 gram i cenach 11 zł – 14 zł za 1 gram oraz tabletki extazy w cenach 3 zł – 4 zł za sztukę, to jest o popełnienie przestępstwa określonego w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z dnia 19 września 2005 roku z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk.

II. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od czerwca 2008 roku do grudnia 2010 roku w W., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w ramach jednego czynu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej odpłatnie udzielił J. W. (1) marihuanę w ilości 100 gram w ten sposób, że wielokrotnie sprzedawał mu ją w ilościach od 1 grama do 5 gram oraz cenie 20 zł za 1 gram, to jest o popełnienie przestępstwa określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z dnia 19 września 2005 roku z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk.

T. B. został oskarżony o to, że:

IX. W bliżej nieustalonych dniach w okresie od 2003 roku do 2009 roku w W. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach jednego czynu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej odpłatnie udzielił J. W. (1) marihuanę w łącznej ilości 1 kg, amfetaminę w łącznej ilości nie mniejszej niż 200 gram i nie większej niż 300 gram oraz tabletki extazy w łącznej ilości nie mniejszej niż 400 sztuk, w ten sposób, że wielokrotnie sprzedawał mu marihuanę w ilościach do 5 gram oraz cenach 20 zł – 30 zł za 1 gram, amfetaminę w ilościach do 5 gram oraz cenach 20 zł – 30 zł za 1 gram oraz tabletki extazy w ilościach od 20 do 100 sztuk oraz cenie 2 zł – 5 zł, to jest o popełnienie

przestępstwa określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z dnia 19 września 2005 roku z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk.

X. W bliżej nieustalonym dniu w lutym 2009 roku w W. uczestniczył w obrocie marihuaną w ilości 20 gram, w ten sposób, że odpłatnie przekazał ją w cenie 20 zł za 1 gram J. W. (1) celem dalszej sprzedaży, to jest o popełnienie przestępstwa określonego w art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z dnia 19 września 2005 roku z późn. zm.)

K. S. została oskarżona o to, że:

XI. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od grudnia 2008 roku do czerwca – lipca 2009 roku w W., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w ramach jednego czynu, wbrew przepisom ustawy, działając w celu osiągnięcia korzyścią majątkową udzieliła odpłatnie marihuanę w łącznej ilości 250 gram, w ten sposób, że pięciokrotnie nabyła od J. W. (1) po 50 gram marihuany w cenie 18 zł–20 zł za 1 gram, a następnie sprzedawała ją dotychczas nieustalonym konsumentom w ilościach od 1 grama do 5 gram i cenach 30 zł–25 zł za 1 gram, to jest o popełnienie przestępstwa określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z dnia 19 września 2005 roku z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk.

XII. w bliżej nieustalonych dniach czerwca 2009 roku w W. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w ramach jednego czynu, wbrew przepisom ustawy, brała udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, w ten sposób, że przekazała dotychczas nieustalonym osobom do dalszej sprzedaży 200 gram marihuany w cenie 16 zł za 1 gram oraz 50 gram amfetaminy w cenie 30 zł za 1 gram, to jest o popełnienie przestępstwa określonego w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z dnia 19 września 2005 roku z późn. zm.) w zw. z art. 12

M. S. został oskarżony o to, że:

XIII. W bliżej nieustalonych dniach w okresie od marca 2009 roku do marca 2010 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach jednego czynu, wbrew przepisom ustawy brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w ilości około 1 kg., w ten sposób, że wielokrotnie nabywał od J. W. (1) marihuanę w ilościach od 50 gram do 120 gram i cenie 17 zł – 18 zł za 1 gram w celu jej dalszej sprzedaży, to jest o popełnienie przestępstwa określonego w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z dnia 19 września 2005 roku z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk.

XIV. W bliżej nieustalonych dniach w okresie od lutego 2011 roku do dnia 16 maja 2011 roku w W. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach jednego czynu, wbrew przepisom ustawy:

1. W okresie od lutego 2011 roku do maja 2011 roku w W. brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci 260 gram marihuany, w ten sposób, że dwukrotnie nabył od J. W. (1) po 130 gram marihuany w cenie 16, 50 zł za 1 gram, w celu dalszej sprzedaży.

2. W maju 2011 roku w okresie do dnia 16 maja 2011 roku w W. usiłował uczestniczyć w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci 700 gram marihuany, w ten sposób, że zamówił u J. W. (1) 700 gram marihuany w cenie 16, 50 zł za 1 gram, w celu jej dalszej sprzedaży, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zabezpieczenie powyższego środka u J. W. (1) przez funkcjonariuszy policji,

to jest o popełnienie przestępstwa określonego w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z dnia 19 września 2005 roku z późn. zm.) w zb. z art. 13 § 1 kk. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk. w zw. z art. 12 kk.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 19 października 2015 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II K 7/13:

I.1. Oskarżonego S. L. (1), w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w okresie od 2010 roku do 16 maja 2011 roku w C., województwo (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uprawiał konopie indyjskie w ilości od 25 do 30 krzaków, co stanowiło uprawę mogącą dostarczyć znacznej ilości ziela konopi o masie co najmniej 375 gram, a następnie zebrał ziele konopi i poprzez wysuszenie, wytworzył znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany o masie nie mniej niż 375 gram i nie więcej niż 600 gram, w celu wprowadzenia go do obrotu, to jest czynu z art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., wymierzając z mocy art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 3 /trzech/ lat pozbawienia wolności i 100 /sto/ stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę dzienną na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych.

2. Oskarżonego S. L. (1), w ramach zarzucanych mu czynów opisanych w punktach II, III, IV aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w okresie od 2004 roku do 16 maja 2011 roku w W., we W. i jego okolicach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dopuścił się następujących zachowań:

a/ w bliżej nieustalonych dniach w okresie od 2004 roku do końca 2008 roku w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił J. W. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości około 2400 gram, w ten sposób, że wielokrotnie sprzedawał mu marihuanę w ilościach po 50 gram miesięcznie,

b/ w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od kwietnia 2008 roku do dnia 16 maja 2011 roku, w W., we W. i jego okolicach, działając także wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości co najmniej 12760 gram, w ten sposób, że:

- w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od kwietnia 2008 roku do dnia 16 maja 2011 roku, w W., we W. i jego okolicach, przekazał J. W. (1) do dalszej odsprzedaży marihuanę w ilości co najmniej 8000 gram, w ten sposób, że wielokrotnie sprzedawał wymienionemu marihuanę w ilościach od 50 do 1000 gram w cenie od 13,50 do 16 złotych za 1 gram;

- w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od kwietnia 2009 roku do 16 maja 2011 roku, we W. i w W., działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1), przekazał J. W. (1) do dalszej odsprzedaży co najmniej 2000 gram marihuany, w ten sposób że czterokrotnie sprzedał wymienionemu po 500 gram, w cenie od 16,20 do 16,80 złotych za 1 gram,

- w bliżej nieustalonym dniu, w okresie pomiędzy czerwcem a sierpniem 2009 roku, w W. przyjął od J. W. (1) do dalszej odsprzedaży 1000 gram marihuany w cenie 16,20 złotych za 1 gram;

- w bliżej nieustalonym dniu, w okresie kwietnia – maja 2009 roku w W., nabył do dalszej odsprzedaży od ustalonej osoby około 60 gram marihuany w cenie 20 złotych za 1 gram;

- w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od wakacji 2010 roku do lutego 2011 roku, w W., we W. i jego okolicach, przekazał A. S. (1) do dalszej odsprzedaży co najmniej 500 gram marihuany oraz działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1) przekazał A. S. (1) co najmniej 1200 gram marihuany, w ten sposób, że wielokrotnie sprzedawał mu ją w ilościach po około 150 gram,

c/ w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od lutego 2009 roku do czerwca 2009 roku, w W. uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w ten sposób, że przekazał ustalonej osobie do dalszej sprzedaży marihuanę w łącznej ilości około 2000 gram, poprzez wielokrotną sprzedaż w ilościach po około 500 gram w cenie od 15 do 16 złotych za 1 gram;

d/ w bliżej nieustalonym okresie od wakacji 2010 roku do lutego 2011 roku we W. i w W., udzielił A. S. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 15 gram, w ten sposób, że jednokrotnie przekazał mu 10 gram amfetaminy oraz pięciokrotnie po 1 gramie,

e/ w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od lutego 2011 roku do maja 2011 roku, w W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił J. W. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w ilości około 1000 gram, w ten sposób, że kilkakrotnie przekazał mu po 100 gram środka,

to jest czynu z art. 59 ust. 1 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) i art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 i art. 56 ust. 3 i art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 12 k.k., w zw. z art. 4 § 1 k.k., wymierzając z mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 4 /czterech/ lat pozbawienia wolności i 250 /dwieście pięćdziesiąt/ stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę dzienną na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych.

3. na podstawie art. 85 §1 k.k. i art. 86 §1 i 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego S. L. (1) karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 5 /pięciu/ lat i 2 /dwóch/ miesięcy i karę łączną grzywny w wymiarze 300 /trzysta/ stawek dziennych, ustalając stawkę dzienną na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych.

4. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu S. L. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 16 maja 2011 roku do 20 lipca 2012 roku.

5. na podstawie art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego S. L. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 149 580 /sto czterdzieści dziewięć tysięcy pięćset osiemdziesiąt/ złotych.

III. 1. Oskarżonego M. J. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie X aktu oskarżenia i za to skazał go na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., wymierzając z mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii karę roku pozbawienia wolności.

2. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. J. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 2600 /dwa tysiące sześćset/ złotych.

3. Oskarżonego M. J. (1), w ramach zarzucanych mu czynów opisanych w punktach XI, XII i XIII aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od grudnia 2007 roku do kwietnia – maja 2011 roku, w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dopuścił się następujących zachowań:

1/ w okresie od grudnia 2007 roku do kwietnia – maja 2011 roku w W., uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w ilości co najmniej 6030 gram, substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 200 gram i tabletek ekstazy w ilości 500 sztuk w ten sposób, że:

a/ bliżej nieustalonych dniach, w okresie od grudnia 2007 roku do czerwca – lipca 2010 roku, w W. wielokrotnie przekazał do dalszej odsprzedaży J. W. (1) co najmniej 4880 gram marihuany w ilościach od 50 do 1000 gram w cenach od 15,60 złotych do 20 złotych za 1 gram, dwukrotnie amfetaminę w ilościach po 100 gram w cenie 12 złotych za 1 gram oraz jeden raz tabletki ekstazy w ilości 500 sztuk w cenie 3,40 złotych za sztukę;

b/ w bliżej nieustalonym dniu, w okresie od lutego 2009 roku do kwietnia 2009 roku, w W. nabył od J. W. (1) 1000 gram marihuany w cenie 15,50 złotych za 1 gram, w celu jej dalszej odsprzedaży;

c/ w bliżej nieustalonym dniu, w okresie od dnia 4 stycznia 2008 roku do 2009 roku, w W. przekazał do dalszej odsprzedaży S. L. (2) 50 gram marihuany;

d/ w bliżej nieustalonym dniu, w okresie kwietnia – maja 2011 roku, w W. przekazał J. W. (1) do dalszej odsprzedaży 100 gram marihuany w cenie 18 złotych za 1 gram;

2/ w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od lutego 2009 roku do czerwca 2009 roku, w W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił J. W. (1) substancji psychotropowej w postaci 200 sztuk tabletek ekstazy w ten sposób że sprzedał wymienionemu po 100 sztuk tabletek w cenie 2 – 3 złotych za sztukę,

to jest czynu w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to skazał go na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wymierzając z mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 3 /trzech/ lat pozbawienia wolności i karę 150 /stu pięćdziesięciu/ stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę dzienną na kwotę 30 /trzydzieści/ złotych.

4. na podstawie art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. J. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 77628 /siedemdziesiąt siedem tysięcy sześćset dwadzieścia osiem/ złotych.

5. oskarżonego M. J. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XIV aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazuje go na karę 3 /trzech/ miesięcy pozbawienia wolności.

6. na podstawie art. 85 §1 k.k. i art. 86 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. J. (1) karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 /trzech/ lat i 10 /dziesięciu/ miesięcy.

7. Na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu M. J. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 8 lutego 2012 roku do 18 maja 2012 roku.

IV. 1. Oskarżonego A. S. (1), w ramach zarzucanych mu czynów opisanych w punktach XV i XVI aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od lutego 2009 roku do lutego 2011 roku, w W., we W. i jego okolicach oraz w O., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dopuścił się następujących zachowań:

1/ działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1), S. L. (1) i innymi osobami uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 8840 gram w ten sposób, że:

a/ w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od lutego 2009 roku do wakacji 2010 roku, w W., we W. i jego okolicach, nabył od J. W. (1) co najmniej 7140 gram marihuany, w ten sposób, że wielokrotnie nabywał od wymienionego marihuanę w ilościach od 20 do 500 gram w cenach od 17,50 do 20 złotych za 1 gram, po czym przekazał do dalszej odsprzedaży następującym osobom:

- w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od lutego 2009 roku do września 2009 roku, w O. przekazał do dalszej odsprzedaży S. N. co najmniej 2500 gram marihuany, poprzez jej wielokrotną sprzedaż w ilościach od 20 do 300 gram w cenie po 20 złotych za 1 gram;

- w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od września 2009 roku do grudnia 2009 roku, w O. i W. przekazał do dalszej odsprzedaży K. D. co najmniej 2 500 gram marihuany, poprzez jej wielokrotną sprzedaż w ilościach od 100 do 400 gram w cenie 19 – 20 złotych za 1 gram;

- bliżej nieustalonych dniach, w okresie od września 2009 roku do listopada – grudnia 2009 roku, w O. przekazał do dalszej odsprzedaży P. M. (1) co najmniej 500 gram marihuany, poprzez jej wielokrotną sprzedaż w ilościach od 50 do 150 gram w cenie 20 złotych za 1 gram;

- w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od marca 2010 roku do wakacji 2010 roku, w W. i O. przekazał do dalszej odsprzedaży P. M. (2) co najmniej 620 gram marihuany, poprzez jej wielokrotną sprzedaż w ilościach od 20 do 75 gram w cenie 18 złotych za 1 gram;

b/ w okresie od wakacji 2010 roku do lutego 2011 roku w W., we W. i jego okolicach, nabył od S. L. (1) co najmniej 500 gram marihuany oraz od S. L. (1) i P. P. (1) co najmniej 1200 gram marihuany, w ten sposób, że wielokrotnie nabywał od wymienionych marihuanę w ilościach co najmniej 150 gram, po czym przekazał ją do dalszej odsprzedaży następującym osobom:

- w bliżej nieustalonych dniach w okresie wakacji 2010 roku w O. dwukrotnie przekazał do dalszej odsprzedaży ustalonym osobom tj. M. Ś. i K. G. po 100 gram marihuany w cenie 21 złotych za 1 gram;

- w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od wakacji 2010 roku do lutego 2011 roku, w W., we W. i jego okolicach przekazał do dalszej odsprzedaży P. M. (2) co najmniej 1500 gram marihuany, poprzez jej wielokrotną sprzedaż w ilościach po około 150 gram,

2/ w bliżej nieustalonym dniu w grudniu 2009 roku w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił P. M. (2) 10 gram marihuany w cenie 20 złotych za 1 gram,

to jest czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k. i za to skazał go na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., w zw. z art. 4 § 1 k.k., wymierzając z mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k., przy zastosowaniu art. 60 § 4 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. karę 11 / jedenastu/ miesięcy pozbawienia wolności.

2. oskarżonego A. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XVII aktu oskarżenia, z tą zmianą iż ustalił, że oskarżony posiadał łącznie 30 gram marihuany, której udzielił mu P. M. (2) (ppkt 2) i za to skazał go na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wymierzając z mocy art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zastosowaniu art. 60 § 4 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. karę 300 /trzystu/ stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę dzienną na kwotę 30 /trzydzieści/ złotych.

3. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. S. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres lat 3 /trzech/ tytułem próby.

4. na podstawie art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. S. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 99.120 /dziewięćdziesiąt dziewięć tysięcy sto dwadzieścia/ złotych.

5. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu A. S. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 27 marca 2011 roku do 23 sierpnia 2011 roku, uznając karę grzywny za wykonaną w całości.

V. 1. Oskarżonego P. P. (1), w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XVIII aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od kwietnia 2009 roku do 16 maja 2011 roku, w W., we W. i jego okolicach, działając wspólnie i w porozumieniu ze S. L. (1), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dopuścił się następujących zachowań:

a/ w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od kwietnia 2009 roku do 16 maja 2011 roku we W. i w W. uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w ten sposób, że przekazał do dalszej odsprzedaży J. W. (1) co najmniej 2000 gram marihuany w ten sposób, że czterokrotnie sprzedawał ją wymienionemu po 500 gram w cenie 16,20 – 16,80 złotych za 1 gram;

b/ w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od wakacji 2010 roku do lutego 2011 roku, w W., we W. i jego okolicach uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w ten sposób, że przekazał do dalszej odsprzedaży A. S. (1) co najmniej 1200 gram marihuany, w ten sposób, że wielokrotnie sprzedawał ją wymienionemu po około 150 gram w cenie po 18 złotych za 1 gram;

to jest czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to skazał go na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wymierzając z mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. karę roku i 2 /dwóch/ miesięcy pozbawienia wolności i karę 70 /siedemdziesiąt/ stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę dzienną na kwotę 30 /trzydzieści/ złotych.

2. na podstawie art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. P. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 27.000 /dwadzieścia siedem tysięcy/ złotych.

3. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu P. P. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 16 maja 2011 roku do 16 lipca 2012 roku, uznając karę pozbawienia wolności za wykonaną w całości, zaś na poczet kary grzywny zaliczył okres od 17 lipca 2012 roku do 20 lipca 2012 roku, uznając karę grzywny za wykonaną w 8 /ośmiu/ stawkach dziennych.

IX. 1. Oskarżonego P. S. (1) w ramach zarzucanych mu czynów opisanych w punktach XXVII i XXVIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od kwietnia 2008 roku do grudnia 2010 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dopuścił się następujących zachowań:

a/ w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od kwietnia 2008 roku do grudnia 2010 roku, w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości około 2400 gram, substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 400 gram oraz tabletek ekstazy w ilości nie mniejszej niż 125 sztuk, w ten sposób, że w celu dalszej odsprzedaży wielokrotnie nabywał od J. W. (1) marihuanę w ilościach od 20 do 300 gram w cenach 16,50 – 18,50 złotych za 1 gram, amfetaminę w ilościach po 100 gram i cenach 11 – 14 złotych za 1 gram oraz co najmniej 125 sztuk tabletek ekstazy w cenach 3 – 4 złotych za sztukę, po czym przekazał je nieustalonym osobom do dalszej odsprzedaży,

b/ w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od czerwca 2008 roku do grudnia 2010 roku w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił J. W. (1) 100 gram marihuany w ten sposób, że wielokrotnie sprzedawał mu ją w ilościach od 1 do 5 gram w cenie 20 złotych za 1 gram,

to jest czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz

niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to skazał go na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., w zw. z art. 4 § 1 k.k., wymierzając z mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności i 100 /sto/ stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę dzienną na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych.

2. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. S. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 46 375 /czterdzieści sześć tysięcy trzysta siedemdziesiąt pięć/ złotych.

3. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu P. S. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 8 lutego 2012 roku do 31 lipca 2012 roku.

XI. 1. Oskarżonego T. B., w ramach zarzucanych mu czynów opisanych w punktach XXXI i XXXII aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od 2004 roku do lutego 2009 roku w W., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił J. W. (1) 1020 gram marihuany, co najmniej 200 gram amfetaminy, co najmniej 400 sztuk tabletek ekstazy, poprzez wielokrotną sprzedaż wymienionemu w porcjach do 5 gram marihuany w cenie 20 – 30 złotych za 1 gram, do 5 gram amfetaminy w cenie 20 – 30 złotych za 1 gram oraz od 20 do 100 tabletek w cenie 2 – 5 złotych; to jest czynu z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to skazuje go na podstawie z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., wymierzając z mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. karę 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności oraz 120 /sto dwadzieścia / stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę dzienną na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych.

2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k., art. 73 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego T. B. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres lat 5 /pięciu/ tytułem próby oraz oddał go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

3. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego T. B. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 24.500 /dwadzieścia cztery tysiące pięćset/ złotych.

XIII.1. Oskarżoną K. S., w ramach zarzucanych jej czynów opisanych w punktach XXXVI i XXXVII aktu oskarżenia, uznał za winną tego, że w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od grudnia 2008 roku do czerwca – lipca 2009 roku, w W. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dopuściła się następujących zachowań:

a/ w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od grudnia 2008 roku do czerwca – lipca 2009 roku, w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzieliła co najmniej 200 gram marihuany, poprzez sprzedaż nieustalonym konsumentom w porcjach od 1 do 5 gram marihuany w cenie 25 – 30 złotych za 1 gram,

b/ w bliżej nieustalonych dniach czerwca 2009 roku w W., uczestniczyła w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że przekazała do dalszej odsprzedaży nieustalonym osobom 200 gram marihuany w cenie 16 złotych za 1 gram oraz 50 gram amfetaminy w cenie 30 złotych za 1 gram,

to jest czynu z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to skazał ją na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z

dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wymierzając z mocy art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. karę roku i 4 /czterech/ miesięcy pozbawienia wolności oraz 120 /sto dwadzieścia/ stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę dzienną na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych.

2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k., art. 73 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej K. S. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres lat 4 /czterech/ tytułem próby oraz oddał ją w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

3. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej K. S. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 9700 /dziewięć tysięcy siedemset/ złotych.

XVI.1. Oskarżonego M. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XLIII aktu oskarżenia i za to skazał go na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wymierzając z mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. karę roku i 4 /czterech/ miesięcy pozbawienia wolności i 100 /sto/ stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę dzienną na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych.

2. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. S. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 17000 /siedemnaście tysięcy/ złotych.

3. Oskarżonego M. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XLIV aktu oskarżenia i za to skazał go na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wymierzając z mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. karę roku i 4 /czterech/ miesięcy pozbawienia wolności i 100 /sto/ stawek dziennych grzywny, ustalając stawkę dzienną na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych.

4. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. S. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 4.290 /cztery tysiące dwieście dziewięćdziesiąt/ złotych.

5. Na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. S. karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 /dwóch/ lat i karę łączną grzywny w wymiarze 130 /sto trzydzieści/ stawek dziennych, ustalając stawkę dzienną na kwotę 20 /dwadzieścia/ złotych.

6. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. S. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres lat 5 /pięciu/ tytułem próby.

7. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny zaliczył oskarżonemu M. S. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 7 października 2012 roku do 8 października 2012 roku, uznając karę łączną grzywny za wykonaną w 4 /czterech/ stawkach dziennych.

XXV. Zasadził na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty od oskarżonych: S. L. (1) kwotę 1800 /jeden tysiąc osiemset/ złotych, M. J. (1) kwotę 1300 /jeden tysiąc trzysta/ złotych, A. S. (1) kwotę 1980 /jeden tysiąc

dziewięćset osiemdziesiąt/ złotych, P. P. (1) kwotę 720 /siedemset dwadzieścia/ złotych, T. B. kwotę 780 /siedemset osiemdziesiąt/ złotych, K. S. kwotę 780 /siedemset osiemdziesiąt/ złotych, M. S. kwotę 820 /osiemset dwadzieścia/ złotych.

Zwolnił oskarżonego P. S. (1) z uiszczenia opłaty.

Obciążył oskarżonych wydatkami poniesionymi w sprawie: S. L. (1) kwotą 12653,67 /dwanaście tysięcy sześćset pięćdziesiąt trzy złotych sześćdziesiąt siedem groszy/, M. J. (1) kwotą 4373,96 /cztery tysiące trzysta siedemdziesiąt trzy złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy/, A. S. (1) kwotą 4980 /cztery tysiące dziewięćset dwadzieścia złotych czterdzieści sześć groszy/, P. P. (1) kwotą 4277,22 /cztery tysiące dwieście siedemdziesiąt siedem złotych dwadzieścia dwa groszy/, P. S. (1) kwotą 7957,91 /siedem tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy/, L. B. kwotą 3167,13 /trzy tysiące sto sześćdziesiąt siedem złotych trzynaście groszy/, T. B. kwotą 3127,14 /trzy tysiące sto dwadzieścia siedem złotych czternaście groszy/, K. S. kwotą 6941,65 /sześć tysięcy dziewięćset czterdzieści jeden złotych sześćdziesiąt pięć groszy/, M. S. kwotą 3991,46 /trzy tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt jeden złotych czterdzieści sześć groszy/.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych S. L. (1), M. J. (1), A. S. (1), P. P. (1), P. S. (1), T. B., K. S. i M. S..

Obrońca oskarżonych S. L. (1) i P. P. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej tych oskarżonych.

Powołując się na przepisy art. 427 §2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zarzucił powyższemu wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

- nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego tj. art. 4 k.p.k. oraz rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego wbrew art. 5 §2 k.p.k.,

- obrazę art. 7 k.p.k. poprzez jednostronną, niekorzystną dla oskarżonego ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego,

- naruszenie przepisu art. 410 k.p.k. poprzez zaniechanie oparcia przedmiotowego orzeczenia na całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w sprawie,

- art. 201 k.p.k. poprzez zaniechanie dopuszczenia dowodu z opinii uzupełniającej w zakresie stanu psychicznego oskarżonego J. W. (1) z udziałem biegłego neurologa wobec stwierdzenia biegłej psycholog, że nie jest w stanie się wypowiedzieć odnośnie uszkodzeń CUN na skutek zażywania narkotyków przez oskarżonego J. W.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż:

- S. L. (1) w okresie od 2010 roku do 16 maja 2011 roku w C. uprawiał konopie indyjskie w ilości 25 – 30 krzaków, która to uprawa mogła dostarczyć ziela konopi o masie nie mniejszej niż 375 gram i nie większej niż 600 gram,

- S. L. (1) w okresie od 2004 r. do 16 maja 2011 roku przekazał J. W. (1) marihuanę w łącznej ilości około 2.400 gram,

- S. L. (1) w okresie od kwietnia 2008 roku do 16 maja 2011 roku uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w ilości co najmniej 12.760 gram w ten sposób, iż w okresie tym przekazał J. W. (1) do dalszej odsprzedaży marihuanę w ilości co najmniej 8.000 gram, nadto działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1) przekazał J. W. (1) do dalszej odsprzedaży co najmniej 2000 gram marihuany, a także pomiędzy czerwcem a sierpniem 2009 roku przyjął od J. W. (1) do dalszej odsprzedaży 1000 gram marihuany oraz pomiędzy kwietniem a majem 2009 rokiem nabył od ustalonej osoby około 60 gram marihuany w cenie 20 zł za 1 gram, w okresie wakacji 2010 do lutego 2011 przekazał A. S. (1) do dalszej odsprzedaży co najmniej 500 gram marihuany oraz działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1) przekazał A. S. (1) co najmniej 1200 gram marihuany,

- S. L. (1) w okresie od lutego 2009 roku do czerwca 2009 roku w W. uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany poprzez jej wielokrotne przekazanie ustalonej osobie – P. G. (1) – w łącznej ilości ok. 2.000 gram;
- S. L. (1) w okresie wakacji 2010 roku do lutego 2011 roku przekazał A. S. (1) amfetaminę w ilości 15 gram łącznie;
- S. L. (1) przywoził do W. narkotyki do mieszkania nieżyjącego już P. G. (1) lub J. W. (1) lub przesyłał ją za pośrednictwem kierowcy autobusu Polski E.,
- w dniu 11 maja 2011 roku S. przywiózł J. W. (1) do W. do mieszkania przy ul. (...) około 1000 gram marihuany.

Nadto z ostrożności procesowej na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonych kar.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności poprzez ich złagodzenie.

Obrońca M. J. (1) zaskarżył powyższy wyrok w całości w zakresie dotyczącym tego oskarżonego.

Powołując się na przepisy art. 427 §1 i 2 k.p.k. zarzucił temu wyrokowi obrazę:

1. art. 6 ust. 3 lit d Konwencji o Ochronie Praw Człowieka Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 roku (Dz. U. z 1993 roku, Nr 61, poz. 284 z późn. zm.) przez złamanie prawa do rzetelnego procesu polegające na tym, że uniemożliwiono oskarżonemu, jak i jego obrońcy przesłuchania, zadawania jakichkolwiek pytań głównemu świadkowi oskarżenia J. W. (1), a w konsekwencji tego naruszenia prawa – obrazę art. 6 k.p.k. poprzez pozbawienie oskarżonego M. J. (1) prawa do obrony w sensie realnym;
2. art. 170 §1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 60 §3 k.k. przez uznanie wniosku dowodowego obrońcy M. J. (1) o zadawanie pytań J. W. (1) z listy przekazanej dla sądu za niedopuszczalny, w sytuacji gdy J. W. (1) deklarował, że chce skorzystać z dobrodziejstwa art. 60 §3 k.k. i będzie odpowiadał na pytania sądu i prokuratora;
3. art. 170 §1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. przez oddalenie wielu istotnych wniosków dowodowych, których przeprowadzenie mogłoby dostarczyć dowodów niewinności dla oskarżonego M. J. (1) lub do odmiennej wyjaśnień J. W. (1) (wnioski o ustalenie i przesłuchanie osób osadzonych w AŚ z J. W. (1), wnioski o uzupełnienie badań psychiatrycznych J. W.);
4. art. 5 §1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez przyjęcie, przekraczające swobodną ocenę dowodów, pomijając istotne elementy materiału dowodowego (że J. W. (1) odmówił odpowiedzi na pytania współoskarżonych i ich obrońców), naruszając zasadę domniemania niewinności i rozstrzygając wszelkie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego M. J. (1), że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, iż ten oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów;
5. art. 117 §2 k.p.k. przez prowadzenie rozprawy pod nieobecność oskarżonego M. J. (1), w sytuacji gdy należycie usprawiedliwił swoje niestawiennictwo – a jego obrońca wniósł o nieprzeprowadzanie rozprawy pod nieobecność tego oskarżonego,
6. art. 146 k.p.k. w zw. z art. 40 §1 pkt 4 k.p.k. przez sporządzenie wielu protokołów z postępowania przygotowawczego z udziałem młodszego aspiranta R. K. jako protokolanta, który był także świadkiem w sprawie,
7. art. 404 §2 k.p.k. przez prowadzenie sprawy wielokrotnie odraczanej w dalszym ciągu – co stanowiło regułę – a nie wyjątek jak tego wymaga ta regulacja.

Obrońca M. J. (1) w konsekwencji wymienionych uchybień zarzucił nadto błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony J. W. (1) ujawnił prawdziwe informacje, a co za tym idzie, że oskarżony M. J. (1) dopuścił się zarzuczonych w akcie oskarżenia czynów, podczas gdy okoliczności te nie miały miejsca w rzeczywistości – a J. W. (1) uniemożliwił weryfikację swoich oświadczeń złożonych w toku postępowania przygotowawczego.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie M. J. (1) od popełnienia wszystkich zarzuczonych mu czynów zabronionych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym tego oskarżonego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonego A. S. (1) zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczonego wobec tego oskarżonego przypadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 99.120 złotych.

Zarzucił wyrokowi naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. przepisu art. 424 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie okoliczności leżących u podstaw ustalenia, że oskarżony osiągnął korzyść majątkową w wysokości 99.120 zł., a w szczególności brak wyjaśnienia w jaki sposób została wyliczona wysokość osiągniętej korzyści majątkowej, co uniemożliwia faktycznie ocenę poprawności toku rozumowania Sądu I instancji w tej części, a tym samym poznanie motywów, którymi kierował się sąd przy ustalaniu, że oskarżony osiągnął korzyść majątkową w wysokości 99.120 złotych.

Obrońca oskarżonego P. S. (1) zaskarżył w całości wyrok odnośnie tego oskarżonego. Powołując się na przepisy art. 427 §1 i art. 438 §2 i 3 k.p.k. zarzucił temu wyrokowi:

I. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5 §2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, a polegająca na nieuwzględnieniu dowodów i okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a także na dowolnej i niekonsekwentnej ocenie dowodów zebranych w sprawie,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym ustaleniu, że oskarżony P. S. (1) popełnił zarzuczony mu czyn, w sytuacji gdy nie ma na to jednoznacznych i wiarygodnych dowodów.

Obrońca P. S. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do Sądu Okręgowego do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego T. B. również zaskarżył w całości wyrok odnośnie tego oskarżonego.

Na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. zarzucił naruszenie prawa materialnego, a to art. 10 §1 k.k. poprzez niezastosowanie, wobec przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej za okres, w którym był on małoletnim w rozumieniu ustawy kodeks karny, bowiem oskarżony urodził się (...), zarzut aktu oskarżenia rozpoczął się w roku 2003, zaś wyrok Sądu Okręgowego odnosi się do 2004 roku, a zatem do okresu, w którym oskarżony nie ukończył lat 17, w sytuacji w której obciążenie odpowiedzialnością karną dotyczy czynu z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił obrazę prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to naruszenie art. 7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. poprzez:

1) oparcie ustaleń będących podstawą rozstrzygnięcia na całkowicie dowolnym przyjęciu, że oskarżony udzielił współoskarżonemu W. środków odurzających w ilości nie mniejszej niż 1020 gram marihuany, podczas gdy ilości tej w rzeczywistości nie ustalono, zaś Sąd Okręgowy w odniesieniu do aktu oskarżenia dokonał wyłącznie przesunięcia okresu, w którym oskarżony rzekomo miał udzielać środków odurzających W. z 2003 roku na rok 2004 pozostawiając przy tym ilość środków odurzających podaną w akcie oskarżenia przy jednoczesnym pominięciu, że do 27 października 2005 roku oskarżony był małoletnim, który nie ponosił odpowiedzialności na zasadach określonych w kodeksie

karnym - zaś opisane powyżej uchybienia skutkowały w postaci wymiaru kary oraz orzeczenia o przepadku korzyści majątkowej, która nie została faktycznie osiągnięta,

2) dokonanie wadliwej bowiem w sposób wykraczający poza granice swobodnej i kontrolowanej oceny dowodu z wyjaśnień J. W. (1) w odniesieniu do ilości marihuany udzielanej przez oskarżonego T. B. W., sposobu przekazywania narkotyków i celu przekazywania, a nadto okresu, w którym udzielanie środków odurzających miało miejsce, zaś wadliwa ocena opisanego wyżej dowodu skutkowała na wymiar kary oraz rozstrzygnięcia w zakresie przepadku korzyści, której w rzeczywistości oskarżony B. nie osiągnął,

3) niezasadne zdyskwalifikowanie wyjaśnień oskarżonego B. w zakresie ilości narkotyków udzielanych J. W. (1), okresu, w którym udzielanie miało miejsce oraz sposobu i celu w jakim środki odurzające były udzielane, bowiem jedynym kryterium, które zdecydowało o ocenie tego dowodu dokonanej przez sąd była okoliczność, że oskarżony B. w toku postępowania sądowego wyjaśnił, że narkotyki zażywał wspólnie ze współoskarżonym W., choć W. temu nie nigdy nie przeczył, a oskarżony B. wyjaśniał w ten sposób już w postępowaniu przygotowawczym w Prokuraturze Okręgowej w Płocku w dniu 8 marca 2012 roku.

Obrońca T. B. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie tego oskarżonego.

Obrońca oskarżonej K. S. zaskarżył wyrok, biorąc pod uwagę treść zarzutów, w części dotyczącej kary i przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa. W apelacji zaznaczył jednakże, że wyrok został zaskarżony przez niego w całości.

Na podstawie art. 427 §2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na błędnym przyjęciu, że równowartość korzyści osiągniętej przez oskarżoną z popełnionego przestępstwa, podlegającej przepadkowi, stanowi kwota 9.700 złotych, będąca iloczynem sprzedanych środków odurzających/substancji psychotropowych i przyjętej ceny tych substancji, podczas gdy faktyczną korzyścią majątkową oskarżonej jest różnica pomiędzy ceną, jaką zapłaciła nabywając narkotyki a ceną ich sprzedaży.

Ponadto na podstawie art. 427 §2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił rażącą niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonej kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, nieuwzględniającej w należyтым stopniu zachowania oskarżonej po popełnieniu przestępstwa wskazującego, iż dobrowolnie poddała się ona procesowi resocjalizacji.

Obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do Sądu Okręgowego w Ostrołęce celem jej ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. S. zaskarżył w całości odnośnie tego oskarżonego. Sformułował następujące zarzuty:

1. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodu z wyjaśnień współoskarżonego – J. W. (1) i nadanie temu dowodowi nadmiernego znaczenia mimo braku jakichkolwiek innych dowodów potwierdzających okoliczności obciążające oskarżonego M. S., co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych i przyjęcia, że oskarżony M. S. dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy prawidłowa ocena wyjaśnień współoskarżonego – J. W. (1) winna prowadzić do wniosków, że oskarżony M. S. nie nabywał marihuany od J. W. (1) w celu jej dalszej sprzedaży a jedynie na własny użytek oraz do wniosków, że oskarżony M. S. nabył od współoskarżonego – J. W. (1) znacznie mniejszą ilość środka odurzającego, niż ta wskazana w akcie oskarżenia;

2. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodu w postaci opinii biegłych lek. med. P. N. (1) – specjalisty psychiatrii, lek. med. M. B. – specjalisty psychiatrii, dr E. M. – psychologa klinicznego specjalisty II stopnia z dnia 13 marca 2015 r. i przyjęcie, że opinia ta świadczy o wiarygodności wyjaśnień współoskarżonego – J. W. (1), podczas gdy opinia ta zawierała wiele uchybień i sprzeczności, które świadczyły o jej nieprzydatności dla prawidłowej oceny

wyjaśnień tego współoskarżonego, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych poczynionych wyłącznie na podstawie wyjaśnień ww. współoskarżonego i błędnego przyjęcia, że oskarżony M. S. dopuścił się zarzucanych mu czynów

3. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jakie fakty — które legły u podstaw przyjęcia, że oskarżony M. S. uczestniczył w obrocie (a nie udzielał środków odurzających konsumentom) - sąd uznał za udowodnione oraz na jakich dowodach oparł się w tej mierze, co spowodowało ograniczenie prawa oskarżonego do kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku w tym zakresie;

4. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 424 § 2 w zw. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jakie okoliczności sąd miał na względzie przy określeniu kwoty przepadku równowartości korzyści osiągniętej rzekomo przez oskarżonego M. S. z popełnienia obu przestępstw oraz niewskazanie jakie fakty — które legły u podstaw przyjęcia takiej a nie innej kwoty - sąd uznał za udowodnione oraz na jakich dowodach oparł się w tej mierze, co spowodowało ograniczenie prawa oskarżonego do kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku w tym zakresie;

5. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że wskazane w akcie oskarżenia ilości środków odurzających rzekomo nabyte przez oskarżonego M. S. od współoskarżonego — J. W. (1) stanowią znaczną ilość środka odurzającego, podczas gdy ilości środków odurzających wskazane w akcie oskarżenia w stosunku do oskarżonego M. S. nie stanowią znacznej ilości środka odurzającego w rozumieniu art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Ponadto obrońca, w przypadku uznania, że powyższe zarzuty są bezpodstawne, zarzucił dodatkowo na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary do stopnia zawinienia oskarżonego i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności 1 roku i 4 miesięcy za każde z zarzucanych mu przestępstw i kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, podczas gdy zarzucane oskarżonemu przestępstwo jest zagrożone karą grzywny i pozbawienia wolności do lat 10.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. S. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o wymierzenie oskarżonemu kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, ewentualnie o uchylene zaskarżonego wyroku w całości w zakresie dotyczącym M. S. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego M. J. (1):

W pełni zasadny jest postawiony w apelacji zarzut obrazę art. 117 §2 k.p.k. Naruszenie tego przepisu przez Sąd Okręgowy jest nad wyraz ewidentne.

Artykuł 117 §2 k.p.k. *expressis verbis* stanowi, że czynności procesowej nie przeprowadza się, jeżeli osoba uprawniona do wzięcia w niej udziału usprawiedliwiła należycie swoje niestawiennictwo i wniosła o nieprzeprowadzanie czynności bez jej udziału.

To, że zgodnie z art. 374 §1 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku obecność oskarżonego nie była obowiązkowa, bynajmniej nie uprawniało sądu do prowadzenia rozprawy w sytuacji, gdy oskarżony usprawiedliwił należycie swoje niestawiennictwo i wniósł o nieprzeprowadzanie rozprawy pod jego nieobecność. Gdyby obecność oskarżonego była na rozprawie obowiązkowa, to wówczas mielibyśmy do czynienia z tak zwaną bezwzględną przyczyną odwoławczą określoną w art. 439 pkt. 11 k.p.k.

Jak wynika z treści protokołu rozprawy z dnia 5 października 2015 roku (k. 10.866 – 10.867) oskarżony M. J. (1) nie stawiał się na nią. Jego obrońca zaś złożył wystawione przez lekarza sądowego zaświadczenie lekarskie o nr (...)k.

10.850), z którego jednoznacznie wynikało, że M. J. (1) z powodu choroby nie mógł stawić się w dniu 5 października 2015 roku na wezwanie Sądu Okręgowego w Ostrołęce.

Z zapisów w protokole wynika, że sąd, powołując się notabene na przepis art. 117 §2 k.p.k., uznał jego niestawiennictwo za usprawiedliwione. Zastanawiające jest, dlaczego Sąd pierwszej instancji nie procedował dalej zgodnie z powołanym przepisem. Podkreślić jednocześnie należy, że brak było podstaw do kwestionowania wystawionego przez lekarza sądowego zaświadczenia lekarskiego, zwłaszcza że w aktach sprawy znajduje się opinia biegłego neurologa potwierdzająca schorzenia oskarżonego (k. 10.846 – 10.847).

Obrońca M. J. (1) nie tylko usprawiedliwił nieobecność tego oskarżonego, ale również wniósł o nieprzeprowadzenie rozprawy z uwagi na to, że oskarżony chciałby osobiście wygłosić mowę końcową.

Wobec należytego usprawiedliwienia niestawiennictwa M. J. (1) i treści złożonego przez jego obrońcę wniosku, Sąd Okręgowy nie powinien był prowadzić rozprawy pod nieobecność M. J. (1).

Jak już wcześniej wspomniano, naruszenie art. 117 §2 k.p.k., kiedy stawiennictwo oskarżonego nie jest obowiązkowe, nie jest bezwzględną przyczyną odwoławczą nakazującą uchylenie zaskarżonego wyroku bez badania wpływu na jego treść obrazy przepisu procesowego.

Konieczne jest więc zbadanie, czy obraza tego przepisu prawa procesowego mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Naruszenie art. 117 §2 k.p.k. nie zawsze bowiem ma wpływ na treść orzeczenia. Będzie tak na pewno wtedy, kiedy czynność procesowa, w której ma prawo wziąć udział określony oskarżony, w ogóle tego oskarżonego nie dotyczyła.

Z taką sytuacją nie mamy jednakże do czynienia w niniejszej sprawie. Dokonana przez Sąd meriti obraza cytowanego przepisu miała nie tylko poważny charakter, ale i mogła mieć istotny wpływ na treść wydanego w pierwszej instancji orzeczenia w stosunku do oskarżonego M. J. (1). Pod usprawiedliwioną nieobecność tego oskarżonego, który kwestionował swoją winę, przeprowadzono rozprawę, po której doszło do wydania wyroku skazującego go na bezwzględną karę pozbawienia wolności. Na tej rozprawie była przeprowadzona istotna dla obrony M. J. (1) czynność – wygłoszenie mowy końcowej przez jego obrońcę. Jednocześnie, co jest jeszcze bardziej istotne, prowadzenie rozprawy pod jego nieobecność w dniu 5 października 2015 roku pozbawiło go prawa do wygłoszenia własnej mowy obrończej, co mogłoby doprowadzić, jak słusznie wskazuje autor apelacji, do przekonania sądu do poczynienia innych ustaleń, aniżeli w zaskarżonym wyroku. Takie postąpienie, w sytuacji usprawiedliwionej nieobecności M. J. (1) na rozprawie, godziło wprost w określoną w art. 42 ust. 2 Konstytucji RP i art. 6 k.p.k. zasadę prawa oskarżonego do obrony we wszystkich stadiach postępowania karnego. Postępowanie przed Sądem pierwszej instancji w końcowym stadium, kiedy wygłaszane są mowy obrończe, bez udziału oskarżonego, który ponad wszelką wątpliwość nie mógł się stawić w sądzie z uwagi na chorobę, nie może być również uznane za rzetelne, w rozumieniu art. 6 ust. 1 i ust. 3 lit. c Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności i naruszało zasadę tzw. „równości broni”.

Konsekwencją takiego naruszenia art. 117 §2 k.p.k., mogącego mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, może być tylko uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej M. J. (1) i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Uwzględnienie zarzutu apelacyjnego obrazy art. 117 §2 k.p.k. spowodowało, że rozpoznanie pozostałych zarzutów z apelacji obrońcy M. J. (1) stało się przedwczesne. Dlatego też zgodnie z dyspozycją art. 435 k.p.k. ograniczono rozpoznanie tej apelacji tylko do uchybienia w postaci naruszenia art. 117 §2 k.p.k.

Ponownie rozpoznając sprawę należy przeprowadzić przede wszystkim dowody obciążające M. J. (1), w szczególności dowód z zeznań J. W. (1). Co do większości dowodów dotyczących zarzutów postawionych oskarżonym można poprzestać, zwłaszcza za zgodą stron, na ich ujawnieniu, zgodnie z dyspozycją art. 442 §2 k.p.k.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonych S. L. (1) oraz P. P. (1):

Na wstępie podnieść należy, że apelacja obrońcy tych dwóch oskarżonych została sformułowana w sposób nieprawidłowy.

Błędne jest bowiem jednoczesne zarzucanie obrazy art. 5 §2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Z naruszeniem zasady in dubio pro reo mamy do czynienia wówczas, gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa lub też w kontekście zebranych dowodów powinien był powziąć takie wątpliwości i wobec niemożliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli zaś pewne ustalenia faktyczne zależne są od dania lub nie wiary określonemu dowodowi lub dowodom, to wówczas nie można mówić o naruszeniu wyrażonej w art. 5 §2 k.p.k. zasady. Zastrzeżenia co do oceny wiarygodności dowodów mogą być jedynie rozstrzygane na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach zawartej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów.

Nie jest też prawidłowe równoczesne zarzucanie obrazy art. 7 k.p.k. i błędu w ustaleniach faktycznych. Jeżeli błędne ustalenia faktyczne są wynikiem złamania zasady swobodnej oceny dowodów, to należało ograniczyć się do zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. Sąd uznając bowiem za prawdziwe wyjaśnienia J. W. (1) nie mógł bowiem dokonać ustaleń faktycznych sprzecznych z treścią tych wyjaśnień. W apelacji należy powoływać wyłącznie zarzuty pierwotne a nie wtóre będące logiczną konsekwencją tych pierwszych.

Wbrew twierdzeniom obrońcy S. L. (1) i P. P. (1) Sąd pierwszej instancji słusznie uznał wyjaśnienia J. W. (1) za wiarygodne i na ich podstawie dokonał ustaleń faktycznych skutkujących skazaniem obu oskarżonych.

To, że J. W. (1) przyjmował różnego rodzaju narkotyki, wcale nie oznacza, że nie był on zdolny do postrzegania faktów i ich prawidłowego odtwarzania. Biegli psychiatrzy M. B. i P. N. (1) oraz biegła psycholog E. M. nie stwierdzili u J. W. (1) żadnej choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego, ani też innych zakłóceń psychicznych. Mało tego, uznali, że J. W. (1) cechuje się wysoką sprawnością intelektualną i posiada adekwatną do tego poziomu zdolność postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania faktów. Biegli zwrócili jednocześnie uwagę na to, że J. W. (1) w swoich wyjaśnieniach podawał wiele szczegółów, co może wprawdzie budzić wątpliwości ze względu na pewną niezgodność z typowym procesem zapominania u przeciętnego człowieka, ale J. W. (1) ma wręcz wyjątkową zdolność do zapamiętywania szczegółów i liczb, a ponieważ w inkryminowanym czasie była to główna jego działalność, można przyjąć, że większość podawanych przez niego informacji jest zgodna ze stanem faktycznym. Biegli wykluczyli też u J. W. (1) skłonności do konfabulowania, fantazjowania, czy też posługiwania się zasugerowanymi informacjami.

Podkreślić też należy, że J. W. (1) jedynie od czasu do czasu zażywał substancje psychotropowe takie jak: kokaina, tabletki ekstazy czy też amfetamina. W okresie objętym zarzutem palił przede wszystkim marihuanę: początkowo kilka razy w tygodniu, a potem codziennie. Z jego wyjaśnień wynika, że nie miał w tym czasie zaburzeń świadomości czy też objawów psychotycznych. Działanie narkotyków sprowadzało się do poprawiania nastroju i uzyskiwania większej pewności siebie. Potwierdzeniem jego wyjaśnień jest to, że w tamtym czasie ukończył studia oraz pracował. Gdyby w tamtym okresie J. W. (1) nie był sprawny intelektualnie i nie mógł zapamiętywać faktów, jak zdaje się sugerować obrońca, to nie mógłby on wykonywać pracy ani też zdać egzaminów na studia bez względu to, czy były one ustne czy też pisemne.

Obrońca podnosząc, że przyjmowane przez J. W. (1) narkotyki „odcisnęły na nim swoje piętno” i musiały „spowodować zaburzenia w postrzeganiu rzeczywistości w i konsekwencji jej odtwarzaniu”, pominął wszystko to, co wynika z opinii biegłych psychiatrów i psychologa. Forsując w apelacji wnioski zupełnie sprzeczne z opinią biegłych, obrońca nie przedstawił żadnego argumentu mogącego podważyć kategoryczne i jednoznaczne wnioski biegłych. Autor apelacji w ogóle nie wskazał, na czym miałyby polegać błęd biegłych przy wydawaniu opinii.

Warte podkreślenia jest, że J. W. (1) został poddany badaniom zarówno psychiatrycznym, jak i psychologicznym. Podczas tych badań nie zdradzał zaburzeń świadomości. Jego nastrój był dostosowany do sytuacji. Zaprzeczył występowaniu objawów wytwórczych. Pozostawał cały czas w dobrym, rzeczowym kontakcie werbalnym. Nie zdradzał cech zaburzeń procesów poznawczych, a jego wypowiedzi były logiczne, obszerne i spójne. Nie ujawniał też zaburzeń

formy i treści myślenia ani spostrzegania, zarówno o charakterze psychotycznym, jak i o innych przyczynach. Prezentował żywe reakcje emocjonalne w pełni dostosowane do treści rozmowy.

Wbrew twierdzeniom obrońcy to, że biegli podejrzewali u J. W. (1) dyskretne uszkodzenie centralnego układu nerwowego, wcale nie obligowało sądu do zasięgnięcia opinii biegłego neurologa. Tym samym sformułowany w apelacji zarzut obraży art. 201 k.p.k. jest całkowicie chybiony. Przesłuchiwana na rozprawie biegła psycholog wyraźnie stwierdziła, że jeżeli u J. W. (1) doszło do uszkodzenia CUN, to było ono nieznaczne. Jej zdaniem tego rodzaju uszkodzenie mogło jedynie nieznacznie obniżyć jego sprawność intelektualną, z tym że przy ogólnym bardzo wysokim poziomie intelektu J. W. (1) nie miało to znaczenia dla jego codziennego funkcjonowania intelektualnego. Biegła stanowczo stwierdziła (k. 10.620), że zmiany te mogły być na tyle dyskretne, że w ogóle nie miały one znaczenia dla odtwarzania zdarzeń (k. 10.621). Przeprowadzone testy pozwoliły na wykluczenie uszkodzeń w jego mózgu.

Za zbędnością opinii biegłego z zakresu neurologii przemawia też to, że neurologzy celem stwierdzenia, czy u badanego doszło do uszkodzenia centralnego układu nerwowego, posługują się tymi samymi testami psychologicznymi, które wykonała biegła psycholog E. M.. Biegła stwierdziła też, że jeżeli w badaniach czynnościowych nie stwierdza się istotnych zaburzeń, to nie ma sensu przeprowadzania badań obrazowych.

Biegli psychiatrzy w sposób dokładny i rzetelny wyjaśnili, że dyskretne uszkodzenie CUN nie miało żadnego znaczenia dla zdolności J. W. (1) do zapamiętywania i odtwarzania faktów. W kontekście złożonej przez biegłych na rozprawie opinii nie jest prawdą, że biegła psycholog nie była w stanie wypowiedzieć się odnośnie uszkodzeń CUN na skutek zażywania narkotyków przez oskarżonego J. W. (1). Nie wiadomo, na podstawie jakich wypowiedzi biegłych obrońca sformułował taką tezę.

Nie jest też prawdą, co podnosi obrońca w apelacji, że biegli stwierdzili ubytki w pamięci oskarżonego. Biegły psychiatra P. N. (1) stanowczo twierdził na rozprawie (k. 10.622), że u J. W. (1) nie stwierdzono zaburzeń pamięci i nie stwierdzono żadnych uszkodzeń mózgu. Biegła psycholog E. M. dodała do tego, że nie zauważono również u J. W. (1) skłonności do fantazjowania. Wbrew też twierdzeniom obrońcy, biegli w swoich opiniach podkreślali, że z wyjaśnień oskarżonego oraz z przeprowadzonego z nim wywiadu nie wynika, aby w okresie, kiedy brał on narkotyki, J. W. (1) miał jakieś zaburzenia świadomości czy też objawy wytwórcze. To zaś, że ktoś ma wrażenie, że znał wcześniej osobę, której wcześniej nie spotkał, nie świadczy o jakiegokolwiek patologii. Takie wrażenie ma często wielu ludzi, którzy nigdy nie zażywali narkotyków ani nie pili alkoholu w nadmiarze.

Słusznie też Sąd pierwszej instancji oceniając wyjaśnienia J. W. (1) powołał się na zeznania jego byłej konkubiny A. S. (2). Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonych S. L. (1) i P. P. (1) A. S. (2) zarówno w swoich zeznaniach ze śledztwa, jak i z dochodzenia nie mówiła o J. W. (1) jako o człowieku „o dwóch twarzach”, nie twierdziła też, że jest on osobą „potrafiącą manipulować innymi ludźmi”. Wręcz przeciwnie, będąc przesłuchiwana na rozprawie, kiedy już nic ją nie łączyło z J. W. (1), stwierdziła stanowczo, że nie zauważyła, aby osobowość J. W. (1) ulegała zmianom. Zeznała też stanowczo, że nigdy on nie okłamywał i pomimo że regularnie palił marihuanę, kontakt z nim nie był utrudniony.

Wbrew twierdzeniom obrońcy nie ma żadnego związku pomiędzy skłonnością do obciążania niewinnych osób a skłonnością do przedstawiania siebie w nieco lepszym świetle. Wręcz zaś za absurdalne należy uznać sugestie autora apelacji, że tendencyjne obciążanie innych osób może wynikać z jego potrzeby uzyskiwania akceptacji otoczenia. Znaczna część populacji ludzkiej ma w sobie skłonność do przedstawiania siebie w lepszym świetle. Większość ludzi ma też potrzebę bycia akceptowanym przez innych. W gruncie rzeczy taką cechę posiada każdy człowiek, o czym mówiła biegła psycholog E. M. na rozprawie. Regułą jest, że nie to ma żadnego wpływu na procesy pamięci. Tego rodzaju cechy nie świadczą o jakiegokolwiek patologii.

Poza tym J. W. (1) bynajmniej nie ukrywał w swoich wyjaśnieniach okoliczności stawiających go jednoznacznie w złym świetle. Mówił przecież zarówno o swoim uzależnieniu, jak i czerpaniu zysków z handlu narkotykami.

Nie sposób nie zauważyć, że obrońca w swojej apelacji, próbując podważyć dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę wyjaśnień J. W. (1), całkowicie pominął szereg istotnych wypowiedzi biegłych psychiatrów i psychologa, a niektóre stwierdzenia przeinaczył, nadając im zupełnie inny niż faktyczny wydźwięk.

Nie jest też prawdą, co podnosi obrońca, że zarejestrowane rozmowy telefoniczne pomiędzy J. W. (1) a S. L. (1) nie dotyczą transakcji narkotykowych. Trzeba być osobą absolutnie naiwną, żeby uwierzyć, że używane przez tych dwóch oskarżonych sformułowania typu: „kuleczki”, „bobki”, „iskrownik”, „kurwica”, „iskra”, „nasiennik”, „strzelczyk”, „siuwiks” „siuks” nie dotyczyły narkotyków. Bez zapoznania się z wyjaśnieniami J. W. (1) na podstawie samych treści tych rozmów można to stwierdzić. Owszem, wyjaśnienia J. W. (1) są pomocne w rozszyfrowaniu wszystkich tych słów. Zauważyć jednakże należy, że jego wyjaśnienia w sposób bardzo logiczny tłumaczą użycie przez rozmówców tych sformułowań. Po lekturze wyjaśnień J. W. (1) wszystkie te zarejestrowane rozmowy, w których używane jest zakamuflowane słownictwo, nabierają sensu. Na przykład, w rozmowie z dnia 16 kwietnia 2011 roku z godziny 18.05 jeden z rozmówców powiedział: „No tak, no ja wiem, ja wiem czym się zaopiekujesz, stolikiem. Stolik jest twój, słyszysz”, a drugi odpowiedział: „Okej, okej, ale żeby jaranie było, nie”. Po zapoznaniu się z wyjaśnieniami J. W. (1) staje się klarowne, że rozmówcom chodziło o zażywanie syplkiej kokainy lub amfetaminy ze stolika poprzez wciąganie nosem. Jeżeli na początku rozmowy była mowa o „kuleczkach”, to po zapoznaniu się z wyjaśnieniami J. W. (1) nie sposób nie przyjąć, że te „kuleczki” to tabletki ekstazy. S. L. (1) w kwietniu 2011 roku, kiedy był podsłuchiwany, przeprowadził wiele rozmów dotyczących różnego rodzaju transakcji narkotykowych.

To, że S. L. (1) sprzedawał narkotyki wynika nie tylko z wyjaśnień J. W. (1), ale również z wyjaśnień A. S. (1) i zeznań K. D..

Obrońca S. L. (1) i P. P. (1) poza określeniem wyjaśnień A. S. (1) „pomówieniami” nie wskazał ani jednego argumentu mogącego podważyć pozytywną ocenę tych wyjaśnień Sądu pierwszej instancji. Nie sposób upatrywać kłamliwości wyjaśnień A. S. (1) na tej tylko podstawie, że chciał on skorzystać z dobrodziejstw przewidzianych w art. 60 §3 k.k. i w art. 60 §4 k.k.

Poza tym wyjaśnienia A. S. (1) w części opisującej sprzedawanie mu narkotyków przez S. L. (1) znajduje pełne potwierdzenie w zeznaniach K. D.. Świadek ten twierdził bowiem, że A. S. (1) kupował narkotyki od (...) z W.. S. L. (1) w inkryminowanym okresie zaś mieszkał we W..

Wręcz infantylna jest argumentacja obrońcy oskarżonego, że jeżeli J. W. (1) mówił innym współoskarżonym, „iż w narkotyki zaopatrywał się we W. lub u (...)to „samo to stwierdzenie może być dwojako rozumiane (...) W. mógł mówić o tym S. L. (1), a równie dobrze mógł mówić o jakimkolwiek innym S. z W., od którego miał zaopatrywać się w narkotyki”.

Nie można jednego dowodu oceniać i wyprowadzać z niego wnioski w pełnym oderwaniu od innych dowodów zebranych w sprawie. Jeżeli mieszkający w W. J. W. (1) spotykał się z mieszkającym we W. oskarżonym S. L. (1), co nie było również przez niego kwestionowane i jeżeli S. L. (1) rozmawiał z różnymi osobami przez telefon na temat zażywania różnych narkotyków oraz handlu nimi, to nie można mieć żadnych wątpliwości, że w kontekście tych okoliczności niepodobieństwem jest wersja zdarzeń, w której J. W. (1) spotyka się na stopie koleżeńskej z mieszkającym we W. S. L. (1), a od zupełnie innego (...) z W. kupuje regularnie narkotyki. Tym samym nie można mieć żadnych wątpliwości, że ten (...) z W.”, o którym mówi w swoich zeznaniach K. D., to nikt inny jak oskarżony S. L. (1).

Dowodem wskazującym na udział S. L. (1) w obrocie narkotykami jest również zabezpieczony w śledztwie „gryps” jego autorstwa (k. 3.239). Zamierzał go przekazać P. P. (1). List ten potwierdza jednocześnie wiarygodność wyjaśnień J. W. (1) i A. S. (1). S. L. (1) wprost bowiem wskazał w nim, że został sprzedany przez (...). Znamienne też jest, że wskazuje w nim również kto i w jakiej kwocie jest mu winny pieniądze i nie są to bynajmniej małe kwoty.

Tak więc jeszcze raz należy podkreślić, że Sąd Okręgowy słusznie uznał wyjaśnienia J. W. (1) i A. S. (1) za wiarygodne i tym samym zasadnie na podstawie tych dowodów poczynił kwestionowane przez obrońcę oskarżonych S. L. (1) i P. P.

(1) ustalenia faktyczne. Konsekwencją zaś takich ustaleń musiało być skazanie J. W. (1) za przypisany mu czyn z art. 59 ust. 1 i art. 56 ust. 3 i art. 58 ust. 1 w zw. z art. 12 k.k.

Można się zastanawiać, czy S. L. (1) w gruncie rzeczy nie powinny być przypisane trzy czyny: jeden z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., drugi z art. 58 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i trzeci z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. Rozważania takie są jednak bezprzedmiotowe z uwagi na brak apelacji na niekorzyść oskarżonego. Przypisanie jednego przestępstwa w miejsce trzech jest zdecydowanie dla niego korzystniejsze.

Wbrew zarzutom obrońcy, Sąd pierwszej instancji słusznie przyjął, że zebrane w sprawie dowody jednoznacznie świadczą o tym, że S. L. (1) zajmował się uprawą konopi indyjskich.

To, że nie ujawniono takiej uprawy w zajmowanych przez oskarżonego pomieszczeniach, wcale nie wyklucza ustalenia tego na podstawie innych dowodów, a jest ich bardzo wiele. W domu należącym do brata S. L. (1) znaleziono mnóstwo śladów świadczących o tym, że taka uprawa była prowadzona. Na terenie posesji przy ulicy (...) w C. zabezpieczono między innymi urządzenia i sprzęt służący do doświetlania, wentylacji i dokarmiania roślin, a także fragmenty łodyg i korzeni konopi indyjskich. Absurdalna jest postawiona w apelacji teza, że oskarżony po to przyniósł do tego domu resztki łodyg i korzeni, żeby zrobić z nich „ciasto”.

Wniosek płynący z opinii biegłego z zakresu botaniki i ekologii A. D. nie jest żadną hipotezą. Został on oparty na zabezpieczonym materiale dowodowym oraz ekspertyzie. Ma on logiczne i przekonujące a zarazem naukowe uzasadnienie. Powtórzyć należy za biegłym, że zgromadzone i zabezpieczone materiały dowodowe na terenie posesji w C. przy ulicy (...) wskazują, że uprawiano tam konopie indyjskie, gdyż świadczą o tym zabezpieczone fragmenty roślin w formie liści i łodyg oraz pozostałości systemów korzeniowych (trudno nawet sobie wyobrazić, patrząc na ich zdjęcia, żeby mogły one służyć do pieczenia „ciasta”). Biegły stwierdził też, że zgromadzone tam specjalistyczne materiały i sprzęty służyły uprawie konopi indyjskich i służyły one głównie do naświetlania roślin, nawożenia i wentylacji pomieszczeń oraz podłoża i donic, w których uprawiano konopie. W ocenie biegłego zebrany materiał dowodowy w formie brył systemów korzeniowych, donic, w których uprawiano rośliny, opakowań po roślinach oraz usprzętowieniu wskazuje, że mimo śladów likwidacji plantacji na terenie posesji była możliwa uprawa 25 – 30 roślin, z których było możliwe uzyskanie 375 – 600 gram marihuany najwyższej jakości.

To, że w tym okresie w miejscu uprawy konopi nie zarejestrowano zwiększonego poboru energii elektrycznej, wcale nie wskazuje, że taka uprawa nie była prowadzona. Faktem jest, że uprawianie takich ilości krzaków konopi indyjskich wiąże się najczęściej z większym poborem energii – konieczne jest bowiem doświetlanie roślin za pomocą specjalnych lamp, jeżeli uprawia się je w zamkniętym pomieszczeniu. Z wyjaśnień J. W. (1) (k. 778) wynika jednakże, że S. L. (1), wiedząc o tym, że mogą być „zwyczki poboru prądu”, pobierał energię z agregatora.

Dodać należy, że w przechwyconym „grypsie” S. L. (1) przyznał się do prowadzenia uprawy konopi indyjskich. Ponadto wyjaśnienia J. W. (1) na ten temat nie są takie dwuznaczne, jak przedstawił to obrońca w apelacji. Wynika z nich niemalże wprost, że S. L. (1) zajmował się uprawą konopi indyjskich.

Brak było jednak podstaw do przyjęcia, że S. L. (1) wytworzył z uprawianych konopi indyjskich od 375 do 600 gram marihuany. Sąd Okręgowy najwyraźniej nie wziął pod uwagę tego, że z zebranych dowodów wynika i to wcale niedwuznacznie, że S. L. (1) przerwał gwałtownie uprawę konopi. Wszystkie krzaki zostały najprawdopodobniej zniszczone. Wskazuje na to również w swojej opinii biegły A. D., chociaż wyraził on jednocześnie wątpliwości co do spalenia całych roślin. O zlikwidowaniu uprawy konopi wspomniał również w swoim grypsie oskarżony S. L. (1). Z wyjaśnień J. W. (1) zaś wynika jedynie (k. 1.471), że był on częstowany przez S. L. (1) wytworzoną przez niego marihuaną czterokrotnie. Z wyjaśnień tych wynika też, że S. L. (1) nie zaczął sprzedawać tej marihuany. Podał on między innymi: „Prawdopodobnie na przełomie roku 2010/2011 przyjechał do mnie S. i przywiózł 2 – 5 gram marihuany. Powiedział cytując „sprawdź co mi wyszło”. Zrozumiałem, że pochodzi to z jego hodowli. Mówił, że jest to krótko suszone i że jak przywiezie następnym razem, to będzie ta marihuan lepsza. (...). Nie wiem, czy zaczął to

sprzedawać i w jakiej kwocie, ja go o to nie pytałem. Ja łącznie mogłem wypalić podczas tych czterech wizyt do 20 gram marihuany razem ze S. L. (1).” Te wyjaśnienia nie dają też podstawy do przyjęcia, że S. L. (1) rozpoczął „masową” produkcję marihuany celem jej sprzedawania i uzyskiwania w ten sposób korzyści majątkowych. Dowód ten pozwala jedynie przyjąć, że wytworzył on co najmniej 8 gram marihuany. Nie ma dowodów na to, że wyrabiał ją w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Miał jedynie takie zamierzenia, od których najprawdopodobniej odstąpił, likwidując gwałtownie całą uprawę.

Ten czyn S. L. (1) należało zatem zakwalifikować z z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (j. t. Dz. U. z 2016 roku, poz. 224) w zb. z art. 53 ust. 1 tejże ustawy w zw. z art. 12 k.k.

Karą adekwatną do stopnia szkodliwości społecznej tego przestępstwa oraz stopnia zawinienia oskarżonego jest kara dwóch lat pozbawienia wolności.

Należało też na podstawie wyjaśnień J. W. (1) zmodyfikować opis czynu przypisanego S. L. (1) w punkcie I podpunkt 2.

Po pierwsze, z wyjaśnień J. W. (1) wynika jednoznacznie, że poznał S. L. (1) na początku roku akademickiego w 2004 roku (k. 773). Wiadomym zaś powszechnie jest, że rok akademicki rozpoczyna się w październiku. Trudno jest jednocześnie przyjmować, że już w pierwszym miesiącu kupił od S. L. (1) na własne potrzeby 50 gram marihuany. Wyjaśnił też (k. 1.258), że wyłącznie na własne potrzeby kupował do kwietnia 2008 roku.

Jeżeli zatem od listopada 2004 roku do kwietnia 2008 roku kupował od S. L. (1) miesięcznie po 50 gram marihuany, to w sumie w tym okresie kupił 2.150 gram.

Zaznaczyć jednocześnie należy, że z wyjaśnień J. W. (1) wynika (k. 3.596), że większe ilości marihuany zaczął kupować od S. L. (1) w kwietniu 2008 roku. Część kupowanej w tym czasie od S. L. (1) marihuany przeznaczał na własne potrzeby. Palił ją często razem ze swoją ówczesną dziewczyną. Z jego wyjaśnień wynika też, że w tym czasie kupił od S. L. (1) w sumie 10 kilogramów marihuany (k. 775). Logiczne jest, że w tych „10 kilogramach” zawiera się marihuana, którą przeznaczał dla siebie. Błędne jest zatem przyjęcie w zaskarżonym wyroku, że oprócz tych 10 kilogramów J. W. (1) od lutego 2011 roku do maja 2011 roku kupił od niego ponadto 1.000 gram marihuany. Podkreślić należy, że z wyjaśnień J. W. (1) wynika (k. 1.263), że od lutego do marca 2011 roku S. L. (1) dwa razy przywiózł mu po 500 gram i raz 100 gram. Ostatnią partię marihuany w ilości jednego kilograma kupił od S. L. (1) w maju 2011 roku. Stwierdził też jednoznacznie, że z tego „kilograma” częstował A. S. (2).

Z wyjaśnień J. W. (1) z dnia 15 grudnia 2011 roku wynika (3.533), że S. L. (1) kupił od P. G. (1) od 40 do 60 gram marihuany. Kierując się dyspozycją art. 5 §2 k.k. należało przyjąć, że sprzedał nie 60 gram, jak zostało to przyjęte w wyroku, lecz 40 gram.

Na temat sprzedawania marihuany P. G. (1) J. W. (1) złożył następujące wyjaśnienia (k. 1.258): „Natomiast od kwietnia 2008 roku zacząłem kupować od L. marihuanę z przeznaczeniem dla innych osób. (...) Pierwszym odbiorcą marihuany od L. był mój kolega o imieniu P., nie pamiętam jego nazwiska. On mieszkał w M., zmarł 18 czerwca 2009 roku. Śmierć była naturalna, on chorował na bezdech. Te transakcje wyglądały w ten sposób, że telefonicznie zamawiałem u S. L. (1) określoną ilość marihuany. Jednorazowo zamawiałem u L. od 200 do 700 gram marihuany w cenie od 15 do 16 zł. za 1 gram. W zamówionej ilości mieściły się zarówno narkotyki dla mnie, jak i dla P.. Zamówioną marihuanę L. głównie przywoził do W., na ul. (...) do domu P.. (...). Nie pamiętam, ile tego rodzaju transakcji w mieszkaniu P. miało miejsce. W okresie od lutego 2009 roku do czerwca 2009 roku co najmniej raz w miesiącu dochodziło do tego rodzaju transakcji. Ciężko mi powiedzieć, ile łącznie marihuany dostarczył dla mnie i P. L.. Z każdej transakcji około 20 procent dostawy trafiało do mnie, w większości ta marihuana była przez mnie wypalana. Zdarzało się jednak, że pewną ilość odsprzedawałem.”

Odnosząc ten fragment wyjaśnień J. W. (1) do wszystkich pozostałych jego wyjaśnień stwierdzić należy, że ta marihuana, którą S. L. (1) sprzedawał jednocześnie J. W. (1) i P. G. (1) „zawiera się” w tych 10 kilogramach, o których mówił J. W. (1) w wyjaśnieniach z dnia 18 maja 2011 roku (k. 773 – 779). J. W. (1) wielokrotnie powtarzał w swoich

wyjaśnieniach, że kupował od S. L. (1) marihuanę w celach handlowych dla siebie i innych osób. Znamienne jest, że prokurator w akcie oskarżenia w ogóle nie zarzucił S. L. (1), że w okresie od lutego 2009 roku do czerwca 2009 roku w W. uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w ten sposób, że przekazał P. G. (1) do dalszej odsprzedaży marihuanę w łącznej ilości około 2.000 gram, poprzez wielokrotną sprzedaż w ilościach po około 500 gram w cenie od 15 do 16 złotych z jeden gram. Zarzucił mu natomiast, czego Sąd Okręgowy w ogóle nie przyjął, że w bliżej nieustalonym dniu w okresie od kwietnia 2009 roku do czerwca 2009 roku w W. przekazał P. G. (1) do dalszej odsprzedaży około 500 gram amfetaminy w cenie 8 – 10 zł. za 1 gram.

Z wyjaśnień zarówno A. S. (1), jak i J. W. (1) wynika, że mniej więcej do wakacji 2010 roku J. W. (1) kupował też narkotyki dla A. S. (1) od S. L. (1). Nie ulega jednakże też wątpliwości, że A. S. (1) od września 2010 roku do końca lutego 2011 roku samodzielnie kupował marihuanę od S. L. (1) (na przykład: wyjaśnienia A. S. (1) k. 261. k. 1783 – 1784).

Biorąc pod uwagę, że wyrok został zaskarżony jedynie na korzyść oskarżonego Sąd odwoławczy unikał wszelkich zmian w opisie czynu, polegających na przykład na wprowadzeniu kwot, za które S. L. (1) sprzedawał marihuanę J. W. (1) w okresie do kwietnia 2008 roku.

Pomimo zmodyfikowania na korzyść opisu czynu brak jest jakichkolwiek podstaw do łagodzenia kary pozbawienia wolności wymierzonej za ten czyn. Biorąc pod uwagę, że uczestniczył on w obrocie środkami odrzucającymi przez ponad 6 lat i sprzedał w sumie kilkanaście tysięcy gram marihuany, czyn ten cechują się znaczną szkodliwością społeczną i tym samym powinien spotkać się ze zdecydowaną reakcją karną. Żadna okoliczność nie może przemawiać za złagodzeniem wymierzonej kary pozbawienia wolności.

Za zasadne zaś należało uznać wymierzenie wobec oskarżonego nieco łagodniejszej kary grzywny, zwłaszcza że i tak oskarżony odczuje niemałą dolegliwość majątkową w związku z orzeczeniem wobec niego przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa.

W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku nie zostało wyjaśnione, w jaki sposób została wyliczona wysokość równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez S. L. (1) z tego przestępstwa.

Nie ma jednakże podstaw do orzekania przepadku z art. 45 §1 k.k. w kwocie niższej aniżeli przyjętej przez Sąd Okręgowy.

Jeżeli od kwietnia 2008 roku do 16 maja 2011 roku sprzedał J. W. (1) w sumie 8.000 gram marihuany w cenie co najmniej po 13.50 złotych za gram, to łączna korzyść wyniosła 108.000 złotych.

Sprzedając razem z G. P. J. W. (1) 2000 gram w cenie co najmniej po 16,20 złotych za gram, osiągnął korzyść w kwocie 32.400 złotych. Przyjmując, że zyskiem podzielił się z G. P., należałoby przyjąć, że z tych transakcji osiągnął korzyść w kwocie 16.200 złotych.

Kupując od J. W. (1) 1.000 gram marihuany w cenie po 16.20 złotych za gram celem dalszej jej sprzedaży osiągnął korzyść w kwocie 16.200 złotych.

Już z tych wymienionych transakcji S. L. (1) uzyskał korzyść w łącznej kwocie 140.400 złotych. Dodać do tego należy korzyści, które uzyskiwał ze sprzedaży marihuany w ilościach hurtowych A. S. (1) w okresie od września 2010 roku do lutego 2011 roku oraz korzyści uzyskane ze sprzedaży marihuany J. W. (1) w okresie od października 2004 roku do kwietnia 2008 roku. Łączna kwota osiągniętej przez niego korzyści ze sprzedaży narkotyków jest więc zdecydowanie znacznie większa od kwoty orzeczonej przez Sąd Okręgowy tytułem przepadku na podstawie art. 45 §1 k.k.

Sąd Okręgowy uzasadniając wymiar kary łącznej wskazał, że wobec wszystkich oskarżonych zastosował zasadę absorpcji z uwagą na bliski związek między czynami. Tymczasem orzekając o karze łącznej wobec S. L. (1) zastosował zasadę mieszaną. Nie wiadomo, jaki jest powód tej oczywistej niekonsekwencji. Sąd pierwszej instancji miał jednak rację, podnosząc w uzasadnieniu, że istnieją podstawy do orzeczenia kary łącznej na zasadzie absorpcji. Przemawia

za tym nie tylko łączność czasowa popełnionych przestępstw, ale również to, że oba te przestępstwa godzą w to samo dobro chronione prawem.

Wyjaśnienia J. W. (1) oraz A. S. (1), wbrew twierdzeniom autora apelacji, dawały też podstawę do przypisania popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 o przeciwdziałaniu narkomanii P. P. (1).

Nie jest prawdą, co podnosi obrońca w apelacji, że z wyjaśnień J. W. (1) nie wynika, że P. P. (1) nie uczestniczył aktywnie w obrocie narkotykami i co najwyżej jego zachowanie można traktować w kategoriach pomocnictwa a nie sprawstwa. Z wyjaśnień J. W. (1) (na przykład k. 3.594, k. 3709) wynika jednoznacznie, że jego rola bynajmniej nie sprowadzała się li tylko do obecności przy transakcjach narkotykowych. Przeliczał pieniądze, którymi płacił J. W. (1) za marihuanę. Ważył sprzedawaną marihuanę. Woził też samochodem S. L. (1) z W. do W., gdzie obaj razem sprzedawali marihuanę. Jego wkład w dokonanie przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 o przeciwdziałaniu narkomanii była zatem bardzo istotny. Swoim zachowaniem realizował on znamiona tego przestępstwa.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego T. B.:

Apelacja obrońcy oskarżonego T. B. jest częściowo zasadna.

Wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego jest niewątpliwie dotknięty obrazą prawa materialnego – art. 10 §1 k.k. T. B. urodził się (...). 17 lat ukończył zatem 27 października 2005 roku. Zgodnie z art. 10 §1 k.k. nie mógł on odpowiadać za przestępstwo popełnione w okresie od 2004 roku do 27 października 2005 roku.

Zgodnie z zasługującym na aprobatę stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 29 września 2009 roku (III KK 105/09, OSNKW 2009, z. 12, poz. 106) czasem popełnienia czynu ciągłego jest okres od pierwszego zachowania składającego się na ten czyn do zakończenia ostatniego z nich. Jeżeli jednak sprawca czynu zabronionego niewymienionego w art. 10 §2 k.k. część zachowań składających się na czyn ciągle zrealizował jako nieletni, a pozostałe zachowania po ukończeniu 17 lat, to ponosi odpowiedzialność karną tylko za te zachowania, których dopuścił się po osiągnięciu tego wieku.

Z wyjaśnień J. W. (1) wynika, że w okresie od 2005 roku do 2008 roku kupił od T. B. 200 - 300 gram amfetaminy. Sąd pierwszej instancji słusznie przyjął w zaskarżonym wyroku, kierując się dyspozycją art. 5 §2 k.p.k., że w tym czasie oskarżony sprzedał 200 gram amfetaminy. Na tej podstawie należy przyjąć, że średnio w miesiącu T. B. sprzedawał J. W. (1) 4,16 gram (200 : 48) amfetaminy. Biorąc z kolei pod uwagę to, że czasami jednorazowo sprzedawał po 5 gram tej substancji psychotropowej, kierując się zasadą z art. 5 §2 k.p.k., należało przyjąć, że w okresie, kiedy T. B. nie miał ukończonego 17 roku życia, sprzedawał miesięcznie po 5 gram amfetaminy. Tym samym należało uznać, że zanim ukończył 17 rok życia w ciągu 10 miesięcy sprzedał J. W. (1) 50 gram amfetaminy (10 X 5).

Podobnie należało ustalić, w jakiej ilości T. B. sprzedał J. W. (1) marihuanę. Jeżeli przyjąć za Sądem pierwszej instancji, że T. B. zaczął sprzedawać J. W. (1) marihuanę od 2004 roku i regularnie sprzedawał ją do końca 2008 roku i w sumie sprzedał mu w tym czasie 1 kilogram tego środka odurzającego, to należy przyjąć, że średnio miesięcznie sprzedawał mu w zaokrągleniu 17 gram marihuany (1.000 : 60). Tak więc należy przyjąć, że w okresie, kiedy T. B. nie miał ukończonych 17 lat, sprzedał w sumie J. W. (1) 374 gramy marihuany (22 X 17). Tak więc może on ponieść odpowiedzialność karną za odpłatne udzielenie 626 gram marihuany.

O kupowaniu od T. B. tabletek J. W. (1) opowiedział w swoich wyjaśnieniach, które są na kartach 2810 – 2.811 i 2.219 – 2.224. Wynika z nich, że tabletki ekstazy były kupowane przez niego w latach 2008 – 2009. Kupił on co najmniej 400 tych tabletek w cenie od 2 do 5 złotych.

Korzyść majątkowa jaką osiągnął oskarżony T. B. po ukończeniu przez niego 17 lat wyniosła zatem w sumie 16.720 złotych. Sprzedał on w tym czasie łącznie 646 gram marihuany za łączną kwotę 12.920 złotych, 150 gram amfetaminy za łączną kwotę 3.000 złotych oraz 400 tabletek ekstazy za łączną kwotę 800 złotych.

Jak już wcześniej wyjaśniono, odnosząc się do zarzutów z apelacji obrońcy oskarżonych S. L. (1) i P. G. (2), wyjaśnienia J. W. (1) w kontekście opinii biegłych psychiatrów i psychologa oraz innych dowodów nie nasuwają żadnych zastrzeżeń i Sąd pierwszej instancji słusznie poczynił ustalenia odnośnie popełnienia przez T. B. przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Dodać należy, że fakt skorzystania przez J. W. (1) z dobrodziejstwa przewidzianego w art. 60 §3 k.k. nie podważa wiarygodności jego wyjaśnień. Aby skorzystać z dyspozycji tego przepisu J. W. (1) nie musiał pomawiać aż kilkanaście osób. Nie można też formułować tez o tendencyjności tych wyjaśnień na tej podstawie, że były one składane przed prokuratorem, który jest stroną w postępowaniu sądowym. W postępowaniu przygotowawczym prokurator jest przecież gospodarzem procesu i brak jest podstaw do posądzania go wówczas o stronniczość. Brak jest najmniejszych podstaw nawet do przypuszczania, że prokurator w jakikolwiek sposób próbował wymuszać na J. W. (1) jakiegokolwiek wyjaśnienia o określonej treści. J. W. (1) w gruncie rzeczy nie miał żadnego interesu w obciążaniu T. B..

Nie jest też prawdą, co podnosi obrońca, że z wyjaśnień J. W. (1) wynika, że musiał on spotkać się około 900 razy z T. B. w celu przekazania narkotyków. Z wyjaśnień J. W. (1) wcale nie wynika, że za każdym razem był mu przekazywany tylko jeden gram marihuany lub amfetaminy.

Dla przypisania winy nie było konieczne ustalenie konkretnych dat transakcji narkotykowych. Biorąc pod uwagę ich ilość oraz że odbywały się one na przestrzeni pięciu lat, nie można wymagać od J. W. (1), aby potrafił bezbłędnie podać daty wszystkich transakcji narkotykowych z T. B..

Podnieść też należy, że T. B. w postępowaniu przygotowawczym (k. 4.177 – 4.179) przyznał się do tego, że sprzedawał J. W. (1) zarówno marihuanę, jak i amfetaminę i tabletki ekstazy. Potwierdził on zatem co do istoty wyjaśnienia obciążającego do J. W. (1).

Mając powyższe na względzie T. B. należało przypisać popełnienie przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w okresie od 28 października 2005 roku do lutego 2009 roku. W tym czasie udzielił on, jak wcześniej wyliczono 646 gram marihuany, 150 gram amfetaminy oraz 400 sztuk tabletek ekstazy.

Konsekwencją tak przypisanego czynu było wymierzenie mu kar niższych aniżeli w zaskarżonym wyroku, to jest pozbawienia wolności w wymiarze jednego roku i sześciu miesięcy oraz grzywny w wysokości 90 stawek dziennych po 20 złotych. Przepadek zaś osiągniętej korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa należało ograniczyć do kwoty 16.720 złotych.

Ponieważ wyrok został zaskarżony jedynie na korzyść oskarżonego wszelkie rozważania odnośnie warunkowego zawieszenia wykonania wobec niego orzeczonej kary pozbawienia wolności są bezprzedmiotowe. Sąd odwoławczy w takiej sytuacji kary tej nie mógł nie zawiesić. Uznał jedynie, że wystarczające będzie warunkowe zawieszenie tej kary na okres czterech lat. Celem kontrolowania jego zachowania w tym czasie oddano go pod dozór kuratora.

Tytułem wyjaśnienia wskazać należy, że w podstawie skazania został powołany art. 4 §1 k.k., ponieważ stan prawny obowiązujący w chwili popełnienia przez oskarżonego czynu, ze względu przede wszystkim na możliwość warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności w wymiarze do dwóch lat pozbawienia wolności, był względniejszy dla sprawcy.

Odnośnie apelacji obrońcy K. S.:

Apelacja jest bezzasadna.

Obrońca oskarżonej wyraził w apelacji błędny pogląd, że korzyścią osiągniętą z popełnionego przestępstwa, o której jest mowa w art. 45 §1 k.k. jest różnica pomiędzy ceną, jaka zapłaciła, nabywając narkotyki, a ceną ich sprzedaży. W orzecznictwie sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego od wielu lat wyrażany jest pogląd, że w przypadku orzekania zwrotu równowartości przepadku uzyskanych korzyści nie chodzi bynajmniej o zysk łączący się z uprzednim

pomniejszeniem przysporzenia majątku o koszty jego uzyskania, lecz także o wszelkie wydatki poczynione na uzyskanie przedmiotu pochodzącego z przestępstwa (np. ostatnio wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2015 roku, V KK 154/15, LEX nr 1820406, Prok.i Pr.-wkl. 2016/1/1, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 czerwca 2015 roku, II AKa 253/14, Lex nr 1761766).

Żadną miarą też nie można potraktować wymierzonych wobec oskarżonej kar za rażąco surowe. Zostały one wymierzone w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a wykonanie kary pozbawienia wolności zostało warunkowo zawieszono. Popełnione zaś przez nią przestępstwo cechuje się znaczną szkodliwością społeczną. Sprzedawała nie tylko marihuanę, ale również amfetaminę, która szybko uzależnia i powoduje znaczne spustoszenia w organizmie człowieka.

Dlatego też wyrok w części dotyczącej K. S. jest prawidłowy i apelacja jej obrońcy nie mogła żadną miarą zostać uwzględniona.

Z urzędu należało jedynie poprawić wyrok w części dotyczącej warunkowego zawieszenia wykonania kary. Sąd nie mógł bowiem warunkowo zawiesić wykonanie kary na podstawie przepisów obowiązujących „do 1 lipca 2015 r.”. 1 lipca 2015 roku zaczęła bowiem obowiązywać już ustawa z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396). Zgodnie z art. 29 tejże ustawy weszła ona w życie 1 lipca 2015 roku.

Odnosnie apelacji obrońcy A. S. (1):

Zgodzić się należy z obrońcą, że uzasadnienie zaskarżonego nie spełnia nawet minimalnych standardów, jeżeli chodzi o wyjaśnienie, dlaczego wobec tego oskarżonego został orzeczony przypadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 99.120 złotych.

Brak jednakże wyjaśnienia tej kwestii nie oznacza bynajmniej niemożności skontrolowania prawidłowości wyroku w tej części.

Osiągniętą przez oskarżonego korzyść można wyliczyć opierając się na niekwestionowanych przez obrońcę ustaleniach faktycznych.

I tak A. S. (1) przekazał do dalszej odsprzedaży S. N. 2.500 gram marihuany w cenie 20 złotych za 1 gram. W sumie zatem S. N. zapłacił mu 50.000 złotych.

Również K. D. przekazał 2.500 gram marihuany. Płacił jednakże jemu za jeden gram albo 19, albo 20 złotych. Kierując się dyspozycją art. 5 §2 k.k. należało przyjąć do wyliczenia korzyści majątkowej, że płacił zawsze za jeden gram 19 złotych. Nie da się bowiem ustalić, ile gram marihuany sprzedał za 19 złotych, a ile za 20 złotych. Stąd też należało przyjąć, że w sumie zapłacił 47.500 złotych.

P. M. (1) sprzedał 500 gram w cenie 20 za jeden gram. Łącznie zatem zapłacił 10.000 złotych.

100 gram marihuany przekazał dwukrotnie do dalszej odsprzedaży po 21 złotych za gram M. Ś. i K. G.. Z tych transakcji uzyskał zatem w sumie 2.100 złotych.

P. M. (2) w okresie od marca 2010 roku do wakacji 2010 roku sprzedał 620 gram w cenie 18 złotych. Z transakcji tej uzyskał zatem 11.160 złotych.

Z kolei od wakacji 2010 roku do lutego 2011 roku przekazał do dalszej odsprzedaży P. M. (2) łącznie 1.500 gram marihuany. Sąd pierwszej instancji nie ustalił jednakże za jaką kwotę A. S. (1) sprzedał P. M. (2) te 1.500 gram marihuany.

W grudniu sprzedał P. M. (2) ponadto 10 gram marihuany za kwotę 200 złotych.

Jeżeli się zsumuje wskazane wyżej kwoty, za które A. S. (1) sprzedał marihuane, to otrzymamy łącznie kwotę 120.960 złotych.

Należy jednakże mieć na względzie, że A. S. (1) nie sprzedawał S. N. marihuany. Dopiero potem A. S. (1) dzielił zyski ze sprzedanej marihuany z S. N.. Dla ustalenia korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa przez każdego z nich należało uzyskaną przez nich korzyść podzielić na połowę. Stąd też wskazaną wcześniej kwotę należało obniżyć o 25.000 złotych. W ten sposób otrzymamy kwotę 95.960 złotych.

Sąd Okręgowy orzekł wobec A. S. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w nieco większej kwocie – 99.120 złotych. Należy jednakże jeszcze mieć na względzie, że w okresie od wakacji 2010 roku do lutego 2011 roku przekazał do dalszej odsprzedaży P. M. (2) łącznie 1.500 gram marihuany. Nie ulega wątpliwości, że została ona sprzedana za kwotę zdecydowanie wyższą niż 3.160 złotych.

W gruncie rzeczy zatem A. S. (1) osiągnął większą korzyść majątkową, aniżeli ustalił to Sąd Okręgowy.

Nie było zatem podstaw do łagodzenia orzeczonego wobec tego oskarżonego środka karnego z art. 45 §1 k.k. i dlatego w tej części wyrok należało utrzymać w mocy.

Z urzędu należało dostrzec, że Sąd Okręgowy, pomimo że skazał A. S. (1) na karę pozbawienia na podstawie przepisów obowiązujących przed wejściem w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678), to karę tę zawiesił na podstawie przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku. Zostały bowiem powołane w wyroku przepisy art. 69 §1 i 2 k.k. oraz art. 70 §1 k.k. Oczywiście powinno być, że nie jest dopuszczalne orzekanie częściowo na podstawie przepisów ustawy obowiązującej poprzednio, a częściowo na podstawie przepisów ustawy nowej. Sąd musi dokonać wyboru między konkurującymi ze sobą ustawami i zastosować całościowo tylko jedną z nich, a więc tę, która w konkretnej sytuacji jest względniejsza dla sprawy. Nie jest możliwa kompilacja względniejszych przepisów z obu ustaw.

Odnosnie apelacji obrońcy P. S. (1):

Apelacja jest niezasadna.

Zarzuty apelacyjne oraz ich uzasadnienie są na tyle lakoniczne, że trudno jest do nich się ustosunkować.

Na wstępie przypomnieć należy, że błędne jest jednoczesne stawianie w apelacji zarzutu obrazy art. 5 §2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Jeżeli pewne ustalenia faktyczne zależne są np. od dania lub nie wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 k.p.k. (wyrok Sądu Najwyższego z 11 października 2002 r., VKKN 251/01, Lex Polonica nr 366545).

Zupełnie niezrozumiałe jest też stawianie zarzutu obrazy art. 410 k.p.k. To, że zgodne z art. 410 k.p.k. podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, wcale nie oznacza, że sąd nie może uznać pewnych dowodów za niewiarygodne. W przeciwnym wypadku orzekanie w wielu sprawach byłoby niemożliwe. Ustalenia faktyczne będące podstawą orzeczenia nie mogą być przecież dokonywane na podstawie sprzecznych ze sobą dowodów. Obraza art. 410 k.p.k. zachodzi tylko wówczas, gdy orzekający sąd opiera swoje orzeczenie na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź opiera się tylko na części materiału ujawnionego i to jego rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc także i tych, które je podważają (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 marca 2009 roku, VKK 43/09, LEX nr 491252). To, że sąd nie czynił ustaleń faktycznych na podstawie wyjaśnień P. S. (1), które uznał za niewiarygodne, wcale nie oznacza, że doszło do naruszenia przepisu art. 410 k.p.k.

Podnieść też należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych wielokrotnie zwracano uwagę, że podstawą stawianych zarzutów nie mogą stanowić przepisy postępowania o charakterze ogólnym, które nie regulują zasad postępowania w sprawach karnych, a tylko określają cel, którym jest prawidłowe ukształtowanie postępowania. Tym samym naruszenie art. 4 k.p.k. nie może być podstawą zarzutu apelacyjnego. Przepis ten określa ogólną dyrektywę postępowania i dopiero wskazanie tych przepisów ustawy procesowej, które miał sąd naruszyć, wbrew zasadzie obiektywizmu, czyniłoby taki zarzut chociażby formalnie poprawnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2014 roku, II KK 140/14, Lex nr 1480322).

Nieprawidłowe też jest postawienie zarówno zarzutu dokonania swobodnej oceny dowodów, jak i błędu w ustaleniach faktycznych. Jeżeli bowiem błąd w ustaleniach faktycznych jest wynikiem naruszenia przepisów prawa procesowego, to w apelacji powinien być postawiony jedynie zarzut obrazy prawa procesowego. Jeżeli sąd dokonał oceny dowodów sprzecznie z dyspozycją art. 7 k.p.k., to błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem tej błędnej oceny, ma charakter wtórny. W apelacji zaś należy wskazywać uchybienie pierwotne. Gdyby bowiem sąd dokonał prawidłowej oceny dowodów, to wówczas poczyniłby inne ustalenia faktyczne.

Faktem jest, że przypisane oskarżonemu P. S. (1) przestępstwo z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii opiera się głównie na wyjaśnieniach J. W. (1). Sąd pierwszej instancji słusznie jednakże uznał te wyjaśnienia za wiarygodne. Dokonana przez ten sąd ocena tego dowodu, o czym już wcześniej była mowa, nie wymyka się poza ramy nakreślone przez przepis art. 7 k.p.k. Zostały one ocenione nie tylko poprzez pryzmat opinii biegłych psychiatrów i psychologa, ale także w kontekście innych dowodów. Wyjaśnienia J. W. (1) znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach innych oskarżonych, chociażby A. S. (1). Opinia biegłych nie pozostawia zaś żadnych wątpliwości, że J. W. (1) nie przejawia żadnych skłonności do konfabulacji i fantazjowania. Biegli wyjaśnili, że jest on osobą o ponad przeciętnej inteligencji i ma on szczególne zdolności do zapamiętywania faktów. Obrońca P. S. (1) nie dostarczył w apelacji żadnych argumentów podważających trafność wysuniętych przez biegłych wniosków. Związane z tym różne kwestie zostały szczegółowo omówione w części dotyczącej apelacji obrońcy S. L. (1) oraz P. P. (1).

Nie jest prawdą, co podnosi autor apelacji, że P. S. (1) „żonglował datami, liczbami i cenami”. To, że pomiędzy wyjaśnieniami J. W. (1) występują pewne różnice co do dat transakcji narkotykowych czy też ilości kupowanych bądź sprzedawanych przez niego narkotyków bynajmniej nie dezawuuje jego wyjaśnień. Jest czymś naturalnym, że w swoich wyjaśnieniach pewne okoliczności doprecyzowywał lub prostował. Paradoksalnie przemawia to za wiarygodnością jego wyjaśnień. Świadczy to bowiem o tym, że podawane przez niego okoliczności nie zostały mu przez nikogo zasugerowane, ani też nie są wynikiem złośliwego tendencyjnego pomawiania. Podkreślić jednocześnie należy, że w interesie procesowym J. W. (1) wcale nie było zawyżanie ilości sprzedawanych przez niego P. S. (1) narkotyków. W ten sposób obciążał przecież sam siebie i nie miało to żadnego znaczenia dla zastosowania wobec niego dyspozycji art. 60 §3 k.k. i art. 60 §4 k.k.

Uznając za wiarygodne wyjaśnienia J. W. (1) Sąd pierwszej instancji słusznie postąpił dokonując na ich podstawie ustaleń faktycznych i w konsekwencji przypisując P. S. (1) przestępstwo z art. 56 ust. 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Może wprawdzie zastanawiać, dlaczego J. W. (1) sprzedawał w znacznych ilościach marihuanę P. S. (1) i jednocześnie od niego ją kupował. Mając jednakże wieloletnie doświadczenie w rozpoznawaniu tego typu spraw, stwierdzić należy, że nie jest to wcale nietypowe. W środowisku osób zażywających narkotyki bardzo często dochodzi do tego rodzaju sytuacji, że osoby te wzajemnie odpłatnie udzielają sobie środków odurzających lub substancji psychotropowych i jednocześnie handlują między sobą narkotykami w większych ilościach, żeby mieć środki pieniężne na zakup kolejnych porcji. Nawet ten, kto sprzedaje marihuanę w dużych ilościach, często znajduje się w takiej sytuacji, że nie posiadając w ogóle tego środka odurzającego i będąc na tzw. „głodzie” kupuje marihuanę od osoby, której ją wcześniej sprzedał. Stąd też, że nie budzą żadnych wątpliwości wyjaśnienia J. W. (1), że jak nie miał „towaru”, to chodził do P. S. (1) i kupował od niego od jednego do pięciu gram marihuany (wyjaśnienia J. W. (1) k. 2.217).

Z wyjaśnień J. W. (1) (w szczególności z kart 2804 – 2811) wynika jednoznacznie, że przekazał on P. S. (1) od 1.000 do 2.000 gram marihuany wcześniej zakupionej od M. J. (1) oraz od 1.000 do 2.000 gram marihuany zakupionej wcześniej od S. L. (1). Ponadto J. W. (1) wyjaśnił, że przekazał P. S. (2) od 100 do 200 gram marihuany z zakupionej od mężczyzny o pseudonimie (...), czyli od M. M. w ilości 1,5 kilograma. Pół kilograma marihuany kupionej od M. M. J. W. (1) zaniósł do mieszkania P. G. (1) i tam została wydzielona część tej marihuany w ilości od 100 do 200 gram dla P. S. (1). J. W. (1) wyjaśnił, że zadzwonił wówczas do P. S. (1), żeby przyszedł do mieszkania P. G. (1). Po około godzinie P. S. (1) przyjechał do P. G. (1) i odebrał swoją część marihuany, płacąc za jeden gram od 17,50 złotych do 18 złotych.

Na podstawie zatem wyjaśnień J. W. (1), rozstrzygając jednocześnie wszelkie wątpliwości zgodnie z art. 5 §2 k.p.k. na korzyść oskarżonego, należało przyjąć, że łącznie sprzedał on P. S. (1) 2.100 gram marihuany.

Nie ma z kolei żadnych wątpliwości, że P. S. (1) nabył w sumie od J. W. (1) w sumie 400 gram amfetaminy. J. W. (1) wyjaśnił (k. 2.809 – 2.810), że „załatwił” P. S. (1) amfetaminę w ilości 100 gram dwukrotnie za pośrednictwem K. R. oraz dwukrotnie za pośrednictwem M. J. (1). K. R. sprzedawał też J. W. (1) tabletki ekstazy, z których część J. W. (1) sprzedał później P. S. (1) (k. 2.811). Nie ma żadnych wątpliwości, że P. S. (1) nabył nie mniej niż 125 tych tabletek.

Podkreślić należy, że wyjaśnienia J. W. (1) w tej części były konsekwentne i logiczne. Nie było tutaj żadnego podnoszonego przez autora apelacji „żonglowania datami i ilościami narkotyków”.

Nieznaczną modyfikacją na korzyść oskarżonego opisu czynu bynajmniej nie przemawia za złagodzeniem wymierzonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Czyn ten cechuje się znaczną szkodliwością społeczną. P. S. (1) handlował nie tylko marihuaną, ale również niezwykle szkodliwą amfetaminą i to w bardzo znacznej ilości. Dodatkową okolicznością obciążającą jest uprzednia karalność tego oskarżonego.

Za zasadne zaś należało uznać wymierzenie wobec oskarżonego nieco łagodniejszej kary grzywny, zwłaszcza że i tak oskarżony odczuje niemałą dolegliwość majątkową w związku z orzeczeniem wobec niego przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa.

Obliczając wysokość osiągniętej przez P. S. (1) korzyści majątkowej z popełnionego przez niego przestępstwa, należało mieć na względzie, że J. W. (1) P. S. (1) sprzedał w sumie 100 gram marihuany, którą wcześniej od niego kupił. Wynika tak jednoznacznie z wyjaśnień J. W. (1). Kupując, a następnie sprzedając marihuanę oskarżony nie osiągnął dwukrotnie korzyści majątkowej. Tak zaś przyjął Sąd Okręgowy. Jeżeli oskarżony kupił, a następnie sprzedał narkotyki, to uzyskaną przez niego korzyścią jest kwota pieniężna, za jaką sprzedał środki odurzające.

Udzielając J. W. (1) łącznie 100 gram marihuany w cenie 20 złotych za jeden gram, P. S. (1) osiągnął korzyść w kwocie 2.000 złotych.

Nie udało się ustalić, za ile sprzedał pozostałe 2.000 gram marihuany zakupionej od J. W. (1). Wyliczając zatem korzyść, jaką osiągnął P. S. (1), należało wziąć łączną kwotę, za którą kupił te narkotyki od J. W. (1), rozstrzygając jednocześnie wszelkie związane z tym wątpliwości na jego korzyść i tym samym przyjmując za podstawę wycień minimalną ustaloną cenę, za którą kupował marihuanę, czyli 16,50 złotych za jeden gram. Tak więc należało przyjąć, że ze sprzedaży 2.000 gram marihuany osiągnął łączną korzyść w kwocie 33.000 złotych.

W ten sam sposób należało obliczyć korzyści, jakie osiągnął z handlu amfetaminą i tabletkami ekstazy. Jeżeli amfetaminę kupował w cenie co najmniej 11 złotych za 1 gram, to w wyniku sprzedaży 200 gram amfetaminy osiągnął korzyść majątkową w kwocie co najmniej 4.400 złotych. Z kolei jeżeli tabletki ekstazy kupował w cenie co najmniej 3 złotych, to korzyść ze sprzedaży 125 tabletek wyniosła 375 złotych.

Tak więc wobec oskarżonego P. S. (1) należało orzec przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 39.775 złotych.

Odnośnie apelacji obrońcy M. S.:

Apelacja jest niezasadna.

Zacząć należy od tego, że nieporozumieniem jest stawianie zarzutów obrazy przepisów art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. i art. 424 §2 k.p.k. Zarzuty naruszenia tych przepisów wiążą się z twierdzeniami autora apelacji, że sąd pierwszej instancji nie sprostął wymogom stawianym pisemnemu uzasadnieniu wyroku. Tymczasem naruszenie przepisu prawa procesowego może stanowić skuteczną podstawę zarzutu odwoławczego tylko wtedy, gdy zostanie przez skarżącego wykazane, że uchybienie może mieć wpływ na treść wyroku. Dokument zaś jakim jest uzasadnienie wyroku sporządzany jest po wydaniu wyroku, a więc nie może mieć wpływu na jego treść. Sama zatem wadliwość uzasadnienia nie spełnia warunku uchylenia lub zmiany orzeczenia.

Dodać do tego należy, że ustawa z dnia 20 lutego 2015 roku 2015 roku (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396), która weszła w życie 1 lipca 2015 roku dodała do Kodeksu postępowania karnego przepis art. 455a k.p.k., który wyraźnie stanowi, że nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. W dacie sporządzania przez obrońcę M. S. apelacji przepis ten obowiązywał.

Jeszcze raz należy podkreślić (kwestia ta była już podnoszona przy okazji ustosunkowania się do innych apelacji), że Sąd pierwszej instancji słusznie uznał wyjaśnienia J. W. (1) za wiarygodne.

Wbrew twierdzeniom obrońcy M. S. wcale nie jest tak, że wyjaśnienia J. W. (1) nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach. Znajdują one potwierdzenie chociażby w wyjaśnieniach A. S. (1) oraz w stenogramach zarejestrowanych rozmów telefonicznych. Częściowo potwierdzając je również wyjaśnienia M. S., który twierdził, że wielokrotnie kupował od J. W. (1) marihuanę.

Brak jest podstaw do przyjmowania za obrońcą, że za niewiarygodnością wyjaśnień J. W. (1) przemawia to, że chciał on skorzystać z dobrodziejstwa, o jakim jest mowa w art. 60 §3 k.k. J. W. (1), aby uzyskać status tzw. „małego świadka koronnego”, wcale nie musiał obciążać tylu osób i podawać okoliczności kilkudziesięciu transakcji narkotykowych. Faktem jest, że nawet nie ukrywał on w swoich wyjaśnieniach, że chciałby, aby wobec niego zostało zastosowane nadzwyczajne złagodzenie kary. Brak jest jednakże jakichkolwiek racjonalnych podstaw do wyciągania z tego wniosku, że podawał on w swoich wyjaśnieniach nieprawdę.

Żadną miarą nie można zgodzić się z obrońcą, że opinia biegłych psychiatrów P. N. (1) i M. B. oraz biegłej psycholog E. M. była nieprzydatna dla prawidłowej oceny wyjaśnień J. W. (1).

Mając na uwadze, że w chwili wydawania opinii przez biegłych J. W. (1) miał ponad 30 lat, bez znaczenia jest dla wniosków końcowych opinii, czy zaczął on eksperymentować z narkotykami w VIII klasie czy też w VII klasie szkoły podstawowej. Z treści opinii wynika jednoznacznie, że biegli wzięli zarówno dane co do zażywania przez tego oskarżonego narkotyków z jego wyjaśnień, jak też z przeprowadzonego przez nich wywiadu. Upatrywanie nierzetelności opinii w tym, że biegli nie ustalili dokładnie, w której klasie J. W. (1) zaczął zażywać narkotyki, jest wręcz absurdalne. Istotne jest to, że biegli, wydając opinię, wzięli pod uwagę fakt, że oskarżony przez wiele lat palił marihuanę, jak i też zażywał różne substancje psychotropowe.

To, że J. W. (1) w wieku ponad 30 lat nie pamiętał, czy zaczął używać narkotyki w VII czy w VIII klasie szkoły podstawowej, wcale nie podważa, wbrew stanowisku autora apelacji, twierdzenia biegłych, że ma on „wyjątkową wręcz zdolność do zapamiętywania szczegółów i liczb”. Również ludzie o wręcz fenomenalnej pamięci nie pamiętają wszystkiego ze swojego dzieciństwa.

Zupełnie bezpodstawne jest twierdzenie obrońcy M. S., że „oskarżony J. W. (1) nie chciał relacjonować przebiegu wydarzeń objętych aktem oskarżenia albo dlatego, że ich nie pamiętał, albo dlatego, że nie pamiętał jakie wyjaśnienia składał na etapie postępowania przygotowawczego”. Takie twierdzenie zasadza się wyłącznie na zupełnie dowolnych domniemaniach, nie mających oparcia nie tylko w dowodach, ale również w zasadach racjonalnego rozumowania. Jak wynika z treści protokołu rozprawy głównej z dnia 20 listopada 2013 roku (k. 9.495 – 9.500 odwr.) J. W. (1) skorzystał z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień, nie podając żadnych przyczyn takiego stanowiska. Również oparte

jest na nieuprawnionym domniemaniu twierdzenie obrońcy, że przyczyną odmowy składania wyjaśnień przez J. W. (1) był „brak pewności co do tego, jaką wersję wydarzeń (niekoniecznie prawdziwą) oskarżony ten przedstawił organom ścigania”.

Tylko osoba nie znająca opinii biegłych psychiatrów i psychologa może im zarzucać, że biegli przy dokonywaniu oceny zdolności J. W. (1) do zapamiętywania i odtwarzania faktów nie wzięli pod uwagę tego, że regularnie zażywał on przez dłuższy czas narkotyków. Biegli rozpoznali przecież u niego zespół uzależnienia od substancji psychoaktywnych. Uznali też, że u J. W. (1) doszło do dyskretnego uszkodzenia centralnego układu nerwowego. Wyjaśnili jednakże szczegółowo, zwłaszcza na rozprawie, że nie miało to wpływu na jego funkcjonowanie intelektualne.

Faktycznie podczas przeprowadzonego wywiadu J. W. (1) stwierdził, że czasami ma wrażenie, że ktoś kogo nie znał był mu znany już wcześniej. Nie świadczy to jednakże o jakichś zaburzeniach w sferze intelektualnej. Powtórzyć należy, że takie wrażenie ma często wielu ludzi, którzy nigdy nie zażywali narkotyków, ani nie pili alkoholu w nadmiarze.

Truizmem jest z kolei twierdzenie, że „długotrwałe używanie konopi może prowadzić do subtelnej upośledzenia wyższych funkcji poznawczych, m.in. pamięci, uwagi czy złożonego procesu selekcji i integracji informacji”. Nie można jednakże niczego uogólniać. Do każdej takiej osoby należy podchodzić indywidualnie. To, że ktoś zażywał narkotyki, nie oznacza automatycznie, że istnieją u niego zaburzenia funkcji poznawczych. Aby to stwierdzić, konieczne jest przebadanie takiej osoby przez lekarzy psychiatrów i psychologa. Po to właśnie w tej sprawie między innymi został dopuszczony dowód z opinii biegłych psychiatrów i psychologa. Wynika zaś z niej jednoznacznie, że J. W. (1) ma wysoką sprawność intelektualną i adekwatną do tego poziomu zdolność spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania faktów.

Podkreślić należy, że biegli nie wskazywali na potrzebę udziału w wydawaniu opinii biegłego o innej specjalności, na przykład z zakresu toksykologii. Biegły z takiej dziedziny nie mógłby się wypowiedzieć na temat konkretnych uszkodzeń mózgu u J. W. (1). Dla oceny wyjaśnień J. W. (1) istotne jest, czy nie została u niego zaburzona zdolność postrzegania i odtwarzania faktów. Stwierdzić zaś to mogą jedynie biegli psychiatrzy i psycholog na podstawie badań, a w szczególności na podstawie testów. Przeprowadzony zaś test Wechslera nie wykazał u J. W. (1) poważnych zaburzeń mózgu. Biegły psychiatra P. N. (1) wyraźnie stwierdził, że jeżeli w badaniach czynnościowych nie stwierdzono zaburzeń mózgu, to nie ma potrzeby przeprowadzania badań obrazowych.

Wbrew twierdzeniom obrońcy nie ulega też żadnej wątpliwości, że M. S. kupował od J. W. (1) marihuanę w celu jej dalszej sprzedaży i tym samym uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi. Wynika to chociażby z faktu, że za każdym razem kupował znaczne ilości marihuany od 50 do 120 gram. Były to niewątpliwie ilości „hurtowe”, nie przeznaczone wyłącznie na własny użytek. W ciągu roku kupił on od J. W. (1) aż 1.000 gram marihuany. To, że M. S. sprzedawał tę marihuanę, wynika też jednoznacznie z wyjaśnień J. W. (1). Twierdził on między innymi, że M. S. mówił mu, że: „ludziom podoba się mój towar” (k. 1.263).

Żadną miarą nie można zgodzić się z autorem apelacji, że 1.000 gram lub 700 gram marihuany nie stanowi znacznej ilości środka odurzającego. Sąd Najwyższy niezmiennie od wielu lat zajmuje stanowisko, że jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to „znaczna ilość” w rozumieniu tej ustawy (ostatnio postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 roku, I KZP 10/09, OSNKW 2009 z. 10, poz. 84). Tak więc nawet kilkadziesiąt gram marihuany, jako że może zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, jest ilością znaczną w rozumieniu cytowanej ustawy. Ilością znaczą będzie więc też 260 gram marihuany.

To, że Sąd Okręgowy nie wyjaśnił, w jaki sposób wyliczył uzyskaną przez M. S. równowartość korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa bynajmniej nie oznacza, że w tej części zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli. Obrońca przed sformułowaniem związanego z tym zarzutu sam mógł z łatwością wyliczyć tę korzyść i w ten sposób przekonać się o prawidłowości rozstrzygnięcia co do przypadku z art. 45 §1 k.k.

Jeżeli M. S. kupił od J. W. (1) w okresie od marca 2009 roku do marca 2010 roku kilogram marihuany płacąc za jeden gram od 17 do 18 złotych, to osiągnięta przez niego korzyść majątkowa wyniosła co najmniej 17.000 złotych. Na pewno była ona większa, gdyż sprzedawał tę marihuanę innym osobom z zyskiem.

Z kolei, jeżeli w okresie od lutego 2011 roku do maja 2011 roku kupił 260 gram marihuany płacąc za jeden gram 16,50 złotych, to ta korzyść wyniosła 4.290 złotych.

W takich zaś dokładnie kwotach Sąd Okręgowy orzekł wobec oskarżonego przepadki równowartości korzyści majątkowych osiągniętych przez M. S. z popełnionych przestępstw.

Biorąc pod uwagę ilość środka odurzającego, jaką oskarżony kupił a następnie sprzedał, wymierzonych wobec M. S. kar nie sposób uznać za surowe, a co dopiero za rażącosurowe. Wręcz przeciwnie w kontekście znacznego stopnia winy oskarżonego i stopnia szkodliwości społecznej przypisanych mu czynów kary te należy uznać za łagodne, zwłaszcza że orzeczona kara łączna została warunkowo zawieszona.

Z urzędu należało zauważyć, że wyrok w części dotyczącej M. S. dotknięty jest obrazą art. 4 §1 k.k. Sąd Okręgowy bowiem wyraźnie orzekł o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności na podstawie przepisów obowiązujących przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396). Nie wiadomo zatem dlaczego o karze łącznej orzekł na podstawie przepisów obowiązujących w dacie orzekania, nota bene mniej korzystnych dla oskarżonego z uwagi na określone w art. 86 §1 k.k. granice, w jakich można wymierzyć poszczególne kary łączne. Należy przede wszystkim pamiętać, że nie jest dopuszczalne orzekanie częściowo na podstawie przepisów ustawy obowiązującej poprzednio, a częściowo na podstawie przepisów ustawy nowej. Sąd musi dokonać wyboru między konkurującymi ze sobą ustawami i zastosować całościowo tylko jedną z nich, a więc tę, która w konkretnej sytuacji jest względniejsza dla sprawcy. Nie jest zatem możliwa kompilacja względniejszych przepisów z obu ustaw. Należy stosować w całości tylko jedną z ustaw ze wszystkimi jej konsekwencjami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2011 roku, III KK 120/11, Prok. i Pr. –wkł. 2012 r. z. 2 poz. 1).

Wprawdzie wydaje się oczywiste, że Sąd Okręgowy, warunkowo zawieszając wykonanie kary wobec M. S., zastosował przepisy obowiązujące w chwili popełnienia czynu, to jednakże błędnie wskazał, że są to przepisy „w brzmieniu obowiązującym do 1 lipca 2015 r.” Jeszcze raz należy przypomnieć, że 1 lipca 2015 roku zaczęła obowiązywać już ustawa z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396). Zgodnie z art. 29 tejże ustawy weszła ona w życie 1 lipca 2015 roku.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art. 437 §1 i 2 k.p.k. orzekł jak w sentencji wyroku.

O opłatach zasądzonych od oskarżonych S. L. (1), T. B. i P. S. (1) orzeczono na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

O opłatach orzeczonych wobec oskarżonych P. P. (1), K. S. i M. S. orzeczono na podstawie art. 8 cytowanej ustawy.

Ponieważ apelacja obrońcy oskarżonego A. S. (1) była skierowana wyłącznie przeciwko przypadkowi równowartości korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa zasądzono od niego, zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) opłatę jedynie w wysokości 30 złotych.

O pozostałych kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 k.p.k., art. 634 k.p.k., art. 633 k.p.k. i art. 627 k.p.k.